WEEKBLAD

4 frank per nummer.

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 525. — 20 APRIL 1950. — 24 BLZ.

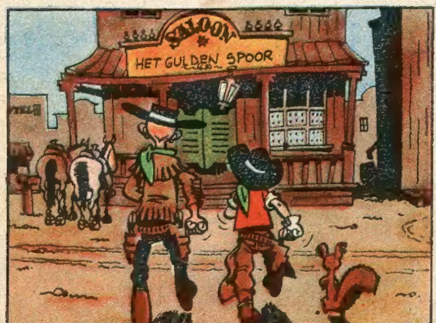

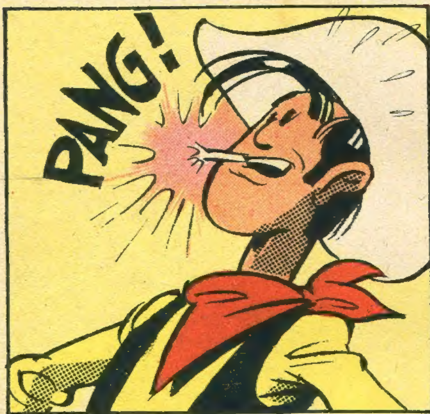
LUCKY LUKE

HET BIJEENDRIJVEN VAN HET VEE VAN RANCH 3 IS NIET MEEGEVALLEN. LUCKY LUKE ONTMOET IN DE DORPSBAR TWEE VERDACHTE HEERSCHAPPEN.

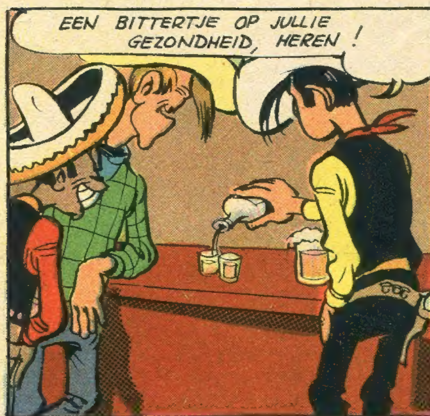

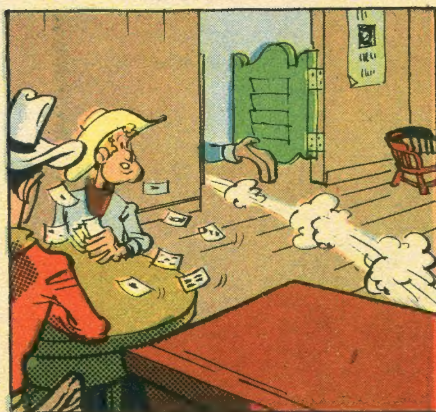

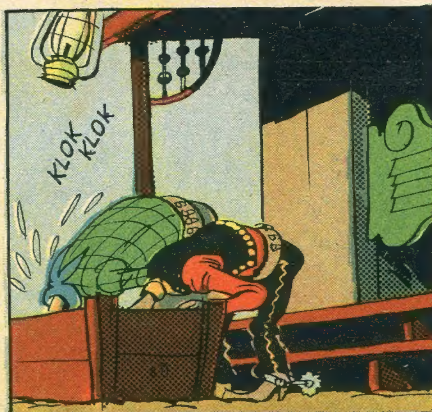

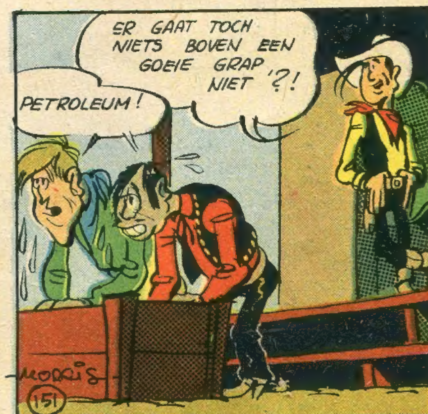

SURCOUF DE KAPERSKONING

SURCOUF ZIET EEN ENGELS SCHIP NADEREN. HIJ BESLUIT HET TOT OVERGAVE TE DWINGEN.

ONDANKS STORM EN TEGENWIND SLAAGT DE "EMILIE" ER IN SUMATRA EN INDIË TE BEREIKEN.

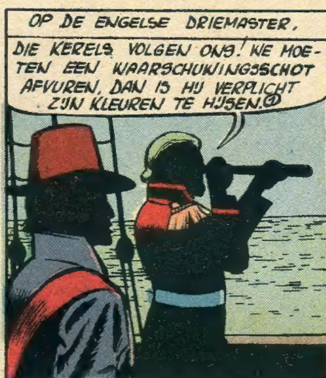
AHOI ! ZEIL IN ZICHT !

KIJK OF HET GEEN ENGELSEN ZIJN !

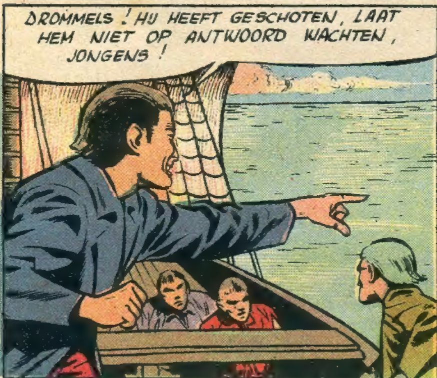
IK HEB ER GENOEG VAN DE SCHEPEN VAN DIE ROOINEKKEN MET HUN LEVENSMIDDELEN TE ZIEN VOORBIJKOMEN. TERWIJL ER OP DE "ILE DE FRANCE" HONGERSNOOD HEERST !

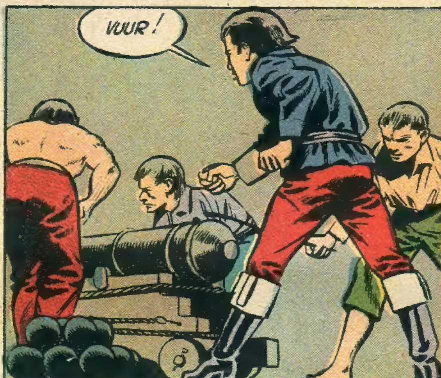

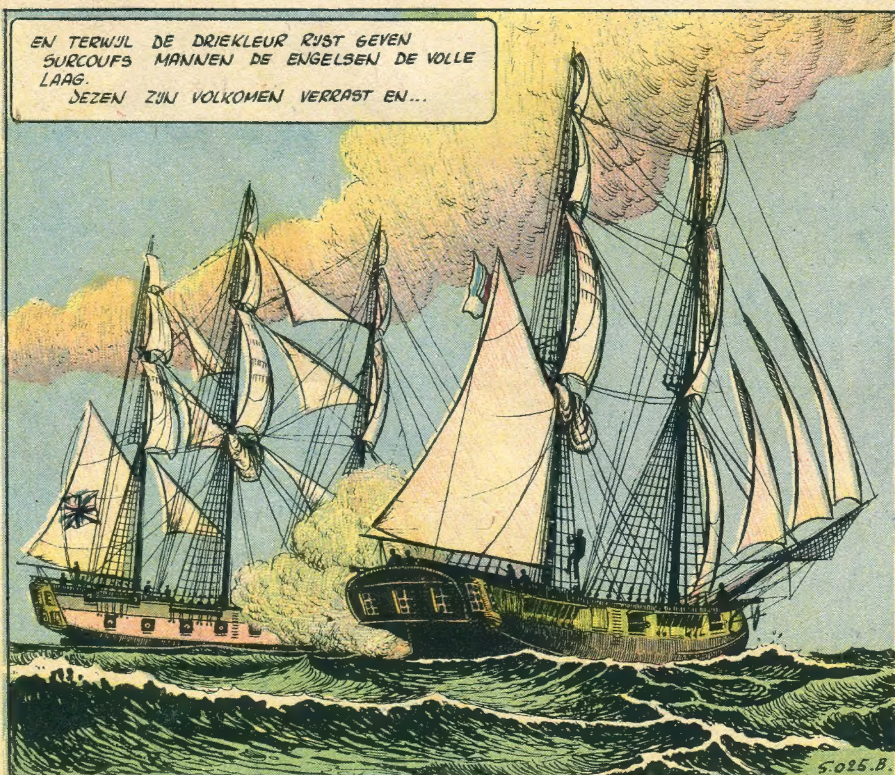

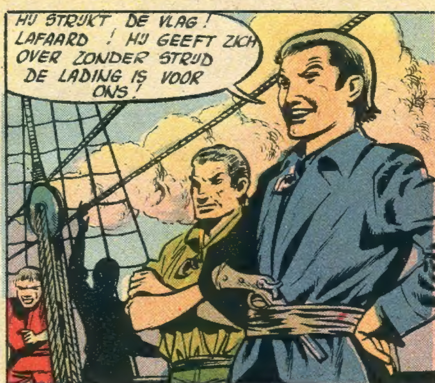

①

In de vroegere eeuwen voeren de schepen dikwijls zonder vlag of zelfs onder valse vlag.

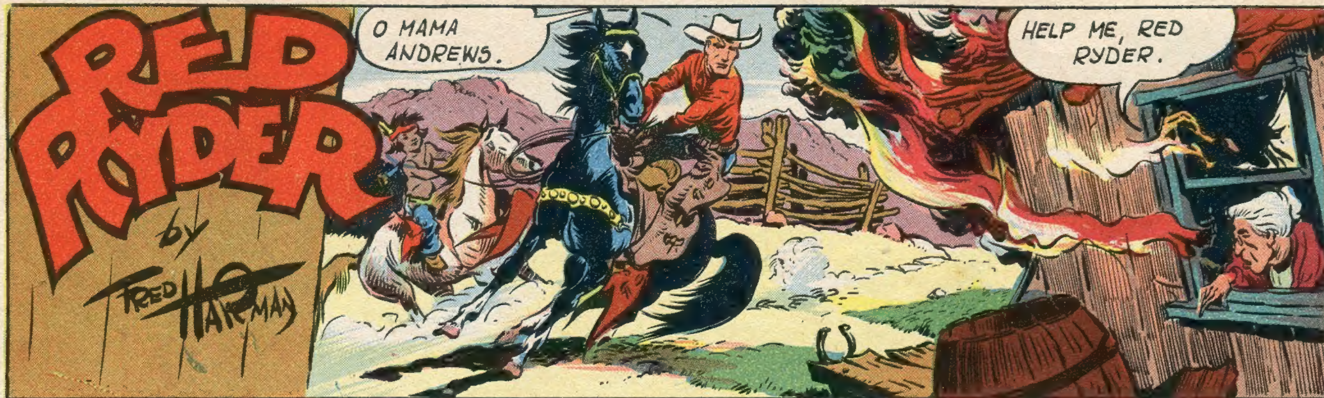
Op die manier slaagden ze er soms in, de vijand bij verrassing te naderen of zijn waakzaamheid te verschalken.

Deze list werd, vreemd genoeg, door de krijgswetten toegelaten. Op het ogenblik, dat een schip de strijd inzette, was het echter verplicht, zijn echte kleuren te hijsen, wilde het niet voor zeeschuimer doorgaan.

Surcouf maakte van die list gebruik als hij het nodig oordeelde.

Ieder schip, dat, na het waarschuwingsschot, weigerde zijn nationaliteit bekend te maken, mocht aangevallen worden.

De nationale vlag wapperde gewoonlijk aan de bezaansmast, terwijl de vlag van de rederij, de oorlogsvlag of de wimpel, die de graad van de kapitein aangaf, aan de grote mast gehesen werd.

HET VRIEST IN AFRIKA !

Gisteren ontving Robbedoes een brief van een vriendje, die een paar jaar geleden naar Moerzoek is gaan wonen.
Om Kwabbernoots nieuwsgierigheid te bevredigen, heeft Robje hem verteld, dat Moerzoek in de Sahara ligt, om meer precies te zijn : in Libyë.
Over Robbedoes' schouder had Kwabbernoot een zinnetje kunnen lezen : « Gelukkig is de vorstperiode weer achter de rug ». Kwabbernoot reageerde met een luide schaterlach.
— Vorst in Noord-Afrika ! brulde hij. Die kerel wil je in het ootje nemen.
Misschien zijn er nog Robbedoesrakkers, die niet wisten, dat er in het binnenland van Afrika en zelfs in de Sahara in de wintermaanden soms vorst wordt waargenomen. Erg is het natuurlijk niet. Maar wie zou er zoiets verwacht hebben in het warme werelddeel?
Want Afrika kent inderdaad de hoogste temperatuur van de wereld. De grootste hitte heerst in Soedan. (Zoek eens op een kaart waar dat ligt !) Daar is de gemiddelde jaartemperatuur zo maar eventjes 35 graden ! Het allerwarmste punt van Afrika en de wereld is Massoea, in Erithrea, aan de Westkust van de Rode Zee. Daar is een temperatuur van 45 graden niet zeldzaam.
— Maar vertel me eens, vraagt Kwabbernoot (die intussen zijn strohoed opgezet heeft), waar het klimaat voor blanken, in Afrika, 't meest geschikte is.
— Wel, Kwabbernoot, dan moet je naar de Negus toe. Want in Abessinië is het voor de blanken het gunstigst. Hetzelfde geldt voor Zuid-Afrika. Verder zul je in de bergstreken, zoals Katanga, ook niet door de zon verschroeid worden. Op sommige bergtoppen ligt zelfs sneeuw.
En voor alwie naar het zwarte werelddeel wil trekken, voegen we er bij, dat de Zuidwestkust over 't algemeen minder warm is dan de Zuidoostkust.
Goede reis en... vergeet je winterkleren niet mee te nemen !

RODE VLEUGEL *en de* MALEISE KRIS

(23)

KORTE SAMENVATTING. — In zijn strijd met de Maleise Kris heeft de Grote Baas van de Rode Vleugel zich met zijn jongens en nieuwe helpers naar het binnenland van Borneo begeven. Tounar raakt in een verbitterd gevecht met een boa. Joe, die hem wil helpen, raakt op zijn beurt in de kronkels van de slang gevangen.

Hij slaagde er in, zich half op te richten. De kronkels klemden al harder en harder. Hij rukte zijn dolk uit de schede en begon nu ook het lijf van de slang te doorkerven.

Plots voelde hij de greep van het monster verslappen. Hij maakte zich los en keek naar Tounar, om te zien, wat er met hem gebeurd was. De Filippijn droop van het bloed, dat uit de wonden van de slang op hem gedropen was, maar hij glimlachte. Hij maakte zich los uit de gruwelijke, kille omarming. Hij had de kop van de slang afgesneden en pas op dat ogenblik had het monster opgehouden te leven.

— Zie je, zei hij, heel eenvoudig zijn. Aanvallen en diep ademen om slang niet borstkas te laten indrukken. Dan kerven, tot kop af is.

Joe was nog niet helemaal van z'n afgrijzen bekomen. Hij zei kortaf :

— Ik doe het liever met m'n geweer.

Tounar keek hem medelijdend aan en mom[illegible]lde op verwijtende toon :

— Jij mooi spel niet begrijpen.

Inderdaad, Joe slaagde er maar niet in, evenveel te houden van dat gevecht tegen het glibberige, koude, ijzersterke lijf van een monsterachtige boa, als van gewone sport in de trant van voetbal of hardlopen. Maar daarom was zijn bewondering niet minder groot voor deze primitieve, eerlijke mens, die met gelijke wapens wilde vechten tegen de monsters van het oerwoud.

— Ik heb de les begrepen, zei hij heel eenvoudig. En ik zal ze niet vergeten.

Tounar knikte tevreden. Zijn demonstratie had dus succes gehad !

HOOFDSTUK XXV

DRIE MANNEN VERDWENEN

HET kamp sliep nog, doodmoe als iedereen was na een zware dag van sjouwen en hakken. Voor alle veiligheid had de Grote Baas de wacht verdubbeld. Hij had ze uitgezet op een hoogte tegenover de jungle en op tamelijk grote afstand van de tenten, die in een terreinplooi waren opgeslagen. Op die manier zouden de slapende mannen in geval van alarm enkele seconden vroeger gewekt worden. En als men alleen maar hoeft op te springen en een wapen te grijpen, zijn het de seconden, die tellen.

De mannen rustten ongestoord achter de veilige lijn der vuren. De nacht was rustig en onbewogen.

Het was een van Tounars mannen, die alarm sloeg. Door die kreet gewekt, sprong de Grote Baas overeind. Op hetzelfde ogenblik had hij een gevoel, alsof zijn rubber matras zich als een wankele schuit onder hem begaf. Instinctief zette hij een voet op de grond. Hij trok hem onmiddellijk terug. Het water kwam tot aan zijn enkels.

Een enkel ogenblik dacht de Grote Baas, dat hij door een nachtmerrie bereden werd, dat hij nog niet goed wakker was... Maar dan hoorde hij plots de stem van Tounar, die riep :

— Water ! Water ! Allemaal naar heuvel vluchten ! Gauw ! Gauw !...

De Grote Baas begreep, dat nu gebeurd was, wat hij heel de tijd al gevreesd had, telkens als ze langs de oever van de Troesan trokken.

Hij sprong in het water en dacht verward :

— Als de Maleise Kris ons nu aanvalt, zijn we verloren !

Dan liep hij naar buiten en riep :

— Draag alles op de heuvels en red de prauwen !

De wachten kwamen van de heuvel naar beneden gerend om een handje te helpen. Nog nooit had er zo'n verwarring geheerst in 't troepje onverschrokken, koele kerels.

De Troesan ontspringt in de Sarawak-bergen. Het gebeurt dikwijls, dat die bergachtige streek door heftige regens geteisterd wordt. De rivier, die dan gevoed wordt door honderden stortbeken en meertjes, begint te zwellen zonder de minste waarschuwing, stijgt twee, drie meter, treed buiten haar oevers en sleept alles mee, wat ze op haar weg vindt.

Nauwelijks had de Grote Baas z'n eerste bevelen gegeven, of hij voelde het water al tot aan z'n knieën stijgen.

— Haasten jullie je ! riep hij met een stem, half verstikt door zorg en angst.

Deze keer voelde hij, dat hen een verschrikkelijke ramp boven het hoofd hing. Hij zag Karel en Joe, die koortsachtig een prauw aan het volstapelen waren met alles, wat ze maar beet kregen. Daarop begonnen ze het bootje naar de heuvel te duwen. Anderen deden hetzelfde.

Tounar had het goede idee gehad van toortsen mee te brengen, die hij vastmaakte aan de bomen rond het kamp. Zo worstelde en zwoegde dan heel de expeditie in de rossige gloed der flakkerende vlammen.

De Grote Baas zag, hoe de Chinezen, dubbel gevouwen onder reusachtige lasten, als pakdieren door het water plonsten, voorzichtig met hun voeten tastend naar stevig terrein, strompelend en vallend. Maar telkens kwamen ze overeind, zonder hun last te hebben losgelaten !

Ergens gilde een wanhopige stem :

— De prauwen ! Pas op, de prauwen drijven af !

Helder antwoordde de stem van Jan :

— Maak je geen zorg. Ik trek er op af...

De Grote Baas begreep, dat de verwarring te groot was om iets te organiseren, dat daar alleen maar tijd mee verloren zou gaan. Hij zette zich aan het afbreken van een tent en legde in het zeil alle pakken, zakken en kisten, die hij vinden kon. Daarna zeulde hij het zware pak, half dragend en half slepend, naar de heuvel.

Daar werd het tumult verlicht door de hoog oplaaiende wachtvuren. Van alle kanten zag men de mannen aankomen, hun vracht neerwerpen op een droge plek en dan terug naar het kamp rennen.

Intussen vreesde de Grote Baas nog altijd een aanval van de Maleise Kris. Hij zocht de drie Australiërs op, gaf hen de mitrailleuse, die uit de overstroming gered was en installeerde die boven op de heuvel. Wat rustiger liep hij naar het kamp terug.

Bijna alle tenten waren gered, evenals de mondvoorraad en de munitie. Wat ruwe stoffen voor de inboorlingen en bijna heel de voorraad kleren was door het water verzwolgen.

— We moeten ze terugvinden . schreeuwde de Grote Baas. Geef allemaal elkaar een hand en vorm een ketting, we zullen zo heel het kamp afzoeken.

Op dat ogenblik wist niemand, of de Rode Vleugel voltallig was. De Grote Baas zelf wist niet, wie zijn linker en wie zijn rechterhand vasthield, terwijl de ketting door de vijver plonst, die even tevoren nog het kamp was. Af en toe struikelde iemand en riep dan, dat hij een kist of een pak gevonden had. Een paar mannen grepen de last dan beet en sjouwden die naar de heuvel, terwijl de ketting zich aaneensloot.

Het water bleef maar stijgen. De mannen stonden al tot aan de lendenen in het water. De Grote Baas bedacht, dat het niveau wel eens plots zou kunnen stijgen en dat het gevaarlijk zou zijn, om een man alleen achter te laten in die dreigende watervlakte. Trouwens, waterslangen en krokodillen zouden weldra hun nieuw-ontstane gebied bezetten.

Hij gaf het sein tot de aftocht en beval, dat iedereen naar de heuvel moest lopen.

Er was in heel het kamp niets droogs te vinden. De Grote Baas zette wachten uit langs de kant van het water, die de anderen moesten waarschuwen, als het water plotseling zou stijgen. Intussen zaten de anderen zich klappertandend rond de vuren te drogen of zochten tevergeefs naar droge kleren.

— Dat belooft een flinke malaria-epidemie te worden, dacht de Grote Baas half luidop.

Hij hoopte maar, dat de voorraad kinine door het water niet onbruikbaar geworden was.

Zo worstelde en zwoegde dan heel de expeditie in de rossige gloed der flakkerende vlammen.

Tegen het einde van de nacht deed hij zijn ronde langs de vuren en plots vroeg hij :

— Jan ! Jan ! Waar is Jan ?...

Er volgde een ogenblik van angstig zwijgen en klimmende verbazing. Dan klonk weer de stem van de Grote Baas, heftiger en dringender :

— Jan ! Jan ! Heeft niemand Jan gezien ?

Enkele mannen sprongen op en begonnen te schreeuwen :

— Jan ! Jan ! Waar is Jan ?

Maar alle roepen was vruchteloos. Jan antwoordde niet. Jan was verdwenen en een doffe, verlammende angst overviel de Grote Baas.

Zeker, hij wist maar al te goed, dat hij met zijn jongens een levensgevaarlijk avontuur tegemoettrok. Hij wist, dat alles, wat ze vroeger samen hadden doorgemaakt, maar kinderspel was in vergelijking met wat hen in de jungle van Borneo te wachten stond.

Maar toch had hij vertrouwen gehad. Hij was er vast van overtuigd, dat hij niet alleen de overwinning zou behalen, maar dat hij al z'n jongens gezond en ongedeerd weer uit de wildernis zou voeren. En nu, plots, na die verschrikkelijke nacht, ontdekte hij, dat hij Jan verloren had !

Maar de Grote Baas wist, hoe aanstekelijk angst en onrust wekken. Hij beheerste zich en zei kort en onbewogen :

— We zullen appèl houden.

Karel stond op en riep een voor een de namen af van de leden van de Rode Vleugel. Iedereen antwoordde. Dan riep Karel tenslotte nog eens :

— Jan !

De diepe stilte sloot zich weer over de heuvel. Karel wachtte een hele minuut. Dan bracht hij verslag uit :

— Jan ontbreekt, Baas.

— Jouw beurt, Jin-Ho.

Jin-Ho riep op zijn beurt de namen van zijn mannen af en op een naam bleef hij plots steken :

— Tan ?... Tan ?...

Enkele ogenblikken fluisterden de Chinezen onder elkaar. Dan zette Jin-Ho het appèl voort. Evenals Karel bracht hij dan verslag uit :

— Tan ontbreekt, Baas.

Het was alsof het hart van de Grote Baas dichtgeknepen werd.

— De drie H's, zei hij, heb ik zelf gezien. Nu jij, Tounar.

Tounar riep nu ook de namen af van zijn mannen en heel de expeditie hoorde drie keer, vier, vijf keer de dringende kreet :

— Noer ?... Noer ?... Noer ?...

En dan kondigde Tounar op zijn beurt aan :

— Noer ontbreken.

De vloed had dus verschrikkelijke verwoestingen aangericht. Niet alleen was de voorraad doornat, niet alleen waren er prauwen afgedreven, er waren ook drie kameraden verdwenen !

— Maar wat kan er met hen gebeurd zijn ? Als ze verdronken waren, zouden we hen toch hebben horen gillen !

— De laatste keer, dat ik Jan gehoord heb, antwoordde de Grote Baas, zei hij, dat hij zich met de afdrijvende prauwen zou bezighouden. Op dat ogenblik stond er nog iemand naast hem. Een Chinees, denk ik.

— Misschien was het Tan.

— Dan zullen ze niet verdronken zijn. Dan hebben ze waarschijnlijk de prauwen willen terugbrengen en de stroom zal hen hebben meegesleurd.

— Misschien zijn ze er in kunnen klimmen.

— En Noer ? Heeft niemand Noer gezien ?

Niemand kon zich herinneren, hem gezien te hebben. Daarbij, de Filippijnen leken zo erg op elkaar, dat de andere leden van de expeditie ze maar niet uit elkaar konden houden.

— Zogauw het licht wordt, zullen we op zoek gaan, besloot de Grote Baas.

Eindelijk rees de zon op boven de jungle en de mannen zagen de ramp in al haar schrikwekkendheid. Het grootste gedeelte van de lading was gered. De rijst en de kleren waren aan het drogen en het water had de tijd niet gehad om door te dringen in de kisten ammunitie en medicijnen. De stukken stof voor de inboorlingen waren echter lelijk toegetakeld. De kleuren waren door elkaar gelopen. Elk stuk had nu alle kleuren van de regenboog. Maar Tounar knikte tevreden en zei :

— Nu veel mooier !

De Grote Baas was er onmiddellijk van overtuigd, dat de inboorlingen hen nu nog enthousiaster zouden ontvangen.

(Wordt vervolgd.)

Clubnieuws

Opscheppen is een lelijke ondeugd en vooral een Robbedoesrakker moet op zijn hoede zijn voor het duiveltje der verwaandheid. Een Robbedoesrakker is vanzelf al een flinke kerel en alleen de besten onder de meisjes worden Robbedoesrakkeresje. Maar dit mag voor hen geen aanleiding worden tot overdreven trots. Met bescheidenheid dwing je vaak meer respect af dan met hoogmoed.

Dit weet Robbedoes zelf ook wel heel goed en daarom laat hij nooit de brieven publiceren, waarin lezers hem hun bewondering betuigen. Toch ontvangt hij elke week tientallen van dergelijke brieven en ze doen hem buitengewoon veel genoegen. Zo weet hij, dat « Robbedoes » de naam van « het beste weekblad voor de jeugd » nog altijd verdient en zal blijven verdienen.

Daar zijn alle Robbedoeslezers diep van overtuigd. Maar nog heel wat jongens en meisjes kennen « Robbedoes » niet en kunnen ons geliefd lijfblad dus ook niet tenvolle waarderen. Als ze wisten, wat trouwe lezers en lezeresjes van hun weekblad denken, zouden ze gauw voor de Robbedoeszaak gewonnen zijn. Daarom laat ik hier een uittreksel volgen uit een brief van Rode Will 11.920 uit Kortrijk : « Ik lees alle weken ons prachtig weekblad. Sedert ik lid ben van de Robbedoesclub, heb ik geen enkele week overgeslagen. Volgens mijn ouders, mijn broer en mijzelf is « Robbedoes » veruit het mooiste weekblad. We hebben reeds een tiental andere jeugdbladen gelezen, maar het beste ervan reikt nog niet aan de knieën van « Robbedoes ».

En ook onze rakkersclub is de meest levendige, de talrijkste en de meest verspreide. Elke week rijzen nieuwe plaatselijke clubs als paddestoelen uit de grond. Soms is het één enkele rakker, die een oproep richt tot de jongens van zijn gemeente. Soms leggen enkele vrienden de handen in elkaar om de jeugd van hun omgeving wakker te schudden. Soms hebben de leden van een club elkaar nooit ontmoet en kennen elkaar alleen door hun brieven. Want de Robbedoesclub biedt ontzaglijk veel mogelijkheden, omdat Robbedoes zijn rakkers vrij wil laten om hun plaatselijke club op hun eigen persoonlijke manier te organiseren.

Zo is de grote Robbedoesclub werkelijk zoals onze Robbedoes het vanaf het begin gedroomd had : één grote familie, bezield met eenzelfde gezonde geest, waarin rakkers en rakkeresjes met verschillend temperament en uiteenlopende gaven zich toch op hun gemak kunnen voelen.

OPROEPEN

Nieuwe plaatselijke clubs werden gesticht door :

Rakker Roland Andriessens, Statieweg 93, Merchtem. - Kamperen, toneel, voetballen. - Inschrijvingen alle werkdagen, behalve Donderdags.

Rakker Gilbert van Bene'en, Groenweg , Neder-Over-Heembeek. - Zes leden staan al paraat om het offensief te ontketenen. Wie erbij wil zijn, moet zich dadelijk laten inschrijven.

Rakkers Jan Gielens en Renaat De Smedt, Engerstraat 1, Erps-Kwerps. - Zwemmen, uitstapjes per fiets en te voet, voetbal, boksen, basket-ball, enz. - Elke Donderdag vergadering van 1.30 tot 6 uur. Rakkers van 6 tot 14 jaar worden met open armen ontvangen.

Rakker J. Van Herk, Oude God 21, Heist-op-den-Berg. - Laat de Heistenaren nu eens bewijzen, dat ze geen telaatkomers en uitstellers zijn, zoals van hen beweerd wordt. Inschrijvingen alle dagen van 6 tot 7.30 uur, behalve 's Zondags. 's Woensdags en 's Zaterdags van 2 tot 5 uur.

GEHEIME BOODSCHAP

De Wesp, Heist : PR—P959N 79N 0MX4RSZ3 JN—PH46 —54N82 3KN 34684= 3K89XR Z—590+X4X XN1 —XRX9X7H48X4N Z92 R—8X47—4 S5R9X59X NJ—074M K4N.

Robinson Crusoë 29352, Neheim : J9H463S 3N74R79X7 9229N5X42474 NS474R6R— 8X47—4S N—54XN PR 3JS1R9X 5H4XF6 P29NX4 NH—XR M9XRH 3J+32 4RN—5N 346S— 14 R2—S29 64N9F +9CH64 N3S748—X 7=9P.

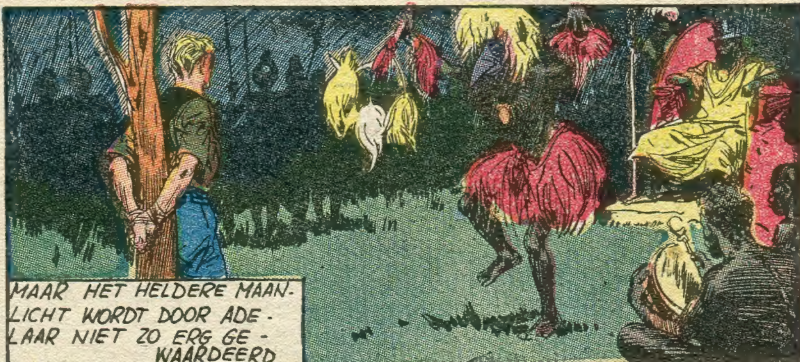

DE PATROELJE der Adelaren

IN KORTE BEWOORDINGEN LEGT KAPITEIN CONWAY DE DISTRICTS-COMMISSARIS UIT WAT ER GEBEURD IS.

MAAK U MAAR NIET BEZORGD KAPITEIN, HET HELDERE MAANLICHT ZAL ONZE OPSPORINGEN VERGEMAKKELIJKEN.

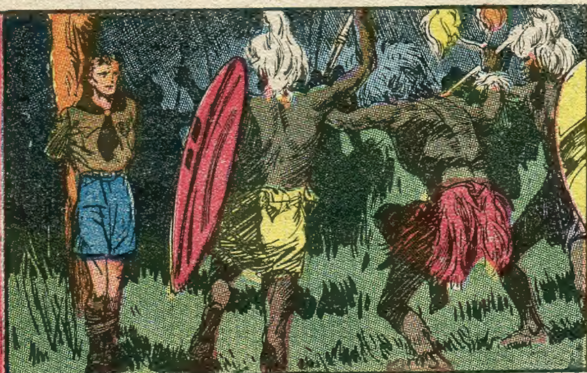

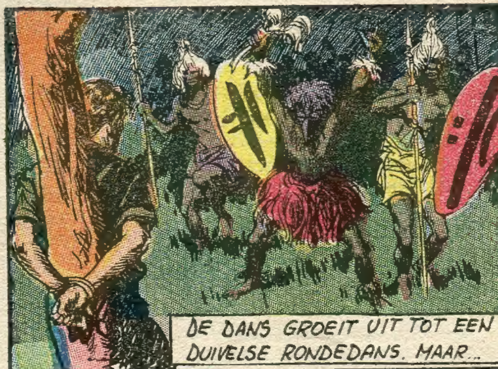

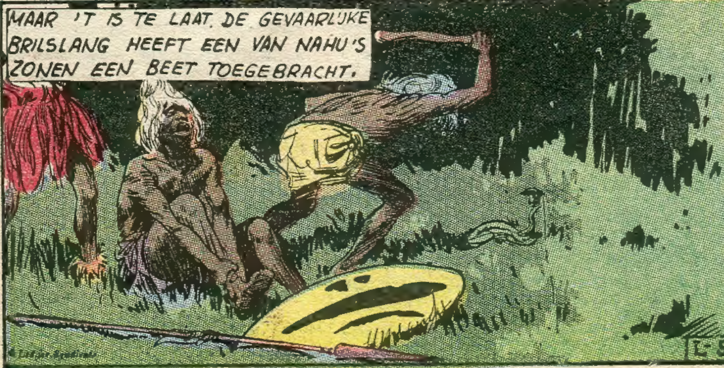
INTUSSEN HEEFT DE TOVENAAR SAMEN MET TWEE ZONEN VAN NAHU DE RITUELE DANS INGEZET

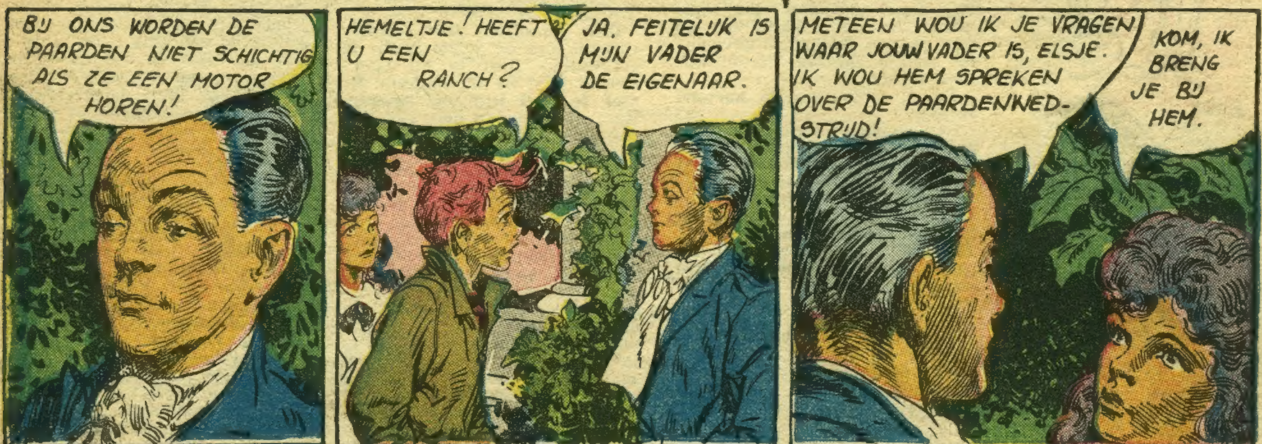

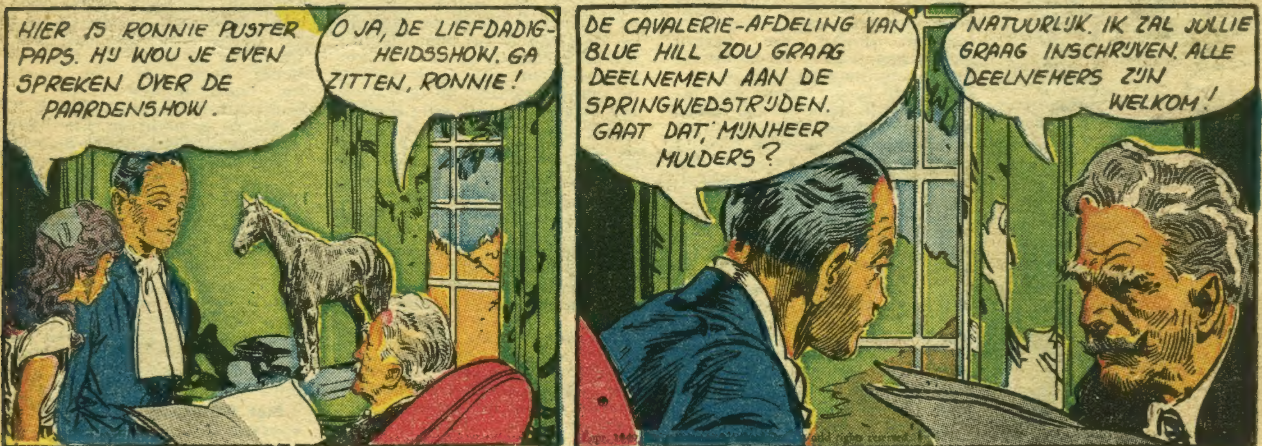

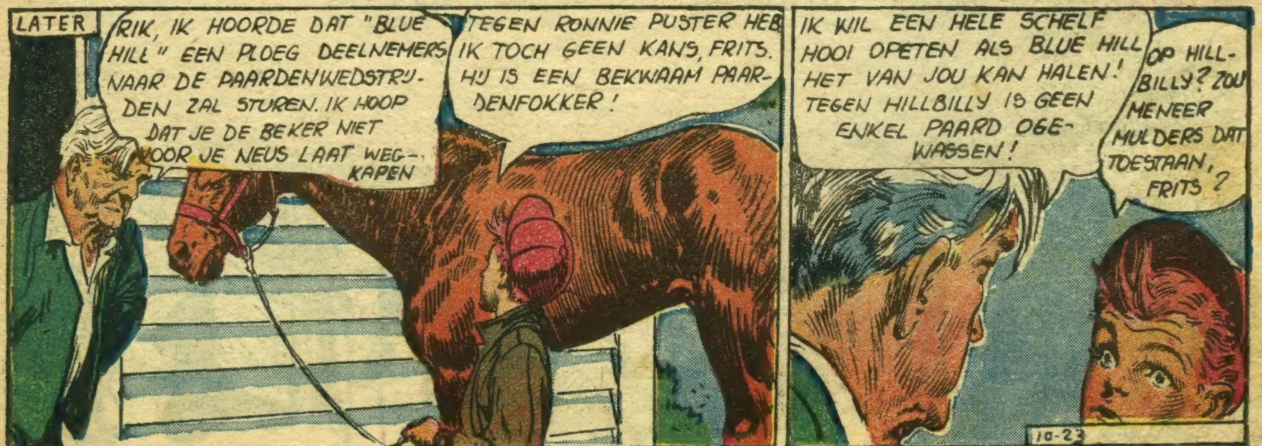
RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

Wij Binden ONS BOEK verder in...

Wel, is het niet prachtig je boek, zo mooi gekleurd cp snee ? Nu gaan we de rug **« rondzetten ».** Hiervoor zetten we het boek in de pers. Maar zo, dat de rug er twee of drie millimeter uitsteekt. Dan smeer je opnieuw lijm, laat even de lijm intrekken en klopt met een hamer de rug rond. De rug komt dan aan elke kant even over de blokken van de pers leunen. In het zo gevormde hoekje zal het karton komen rusten.

En nu gaan we **de kartons** snijden.

Die **« kaften »** moeten aan de buitenkant van 't boek een twee à drietal millimeter groter zijn dan het boek en aan de rugzijde een paar millimeter korter. Practisch kun je dus **dezelfde breedte nemen** als het gekapte boek. Maar boven en onder moeten er twee of drie millimeter (dus in totaal vier of zes millimeter) bijkomen ! Hiervoor kun je heel goed oud karton gebruiken (oude schoendoos, oude margarinedoos zonder vetvlekken, enz...).

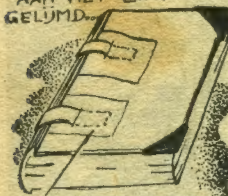
Op een tweetal centimeter afstand van de buitenkant snijd je openingen om de linten door te trekken. Je kunt deze nog beter met een beitel (van « buiten » naar « binnen ») kappen, omdat het karton steeds een weinig meekomt en aan de buitenkant een verdikking zou veroorzaken, wat lelijk is. Dan trek je de linten van buiten naar binnen door de kartons, neemt weer je lijmpot en lijmt ze vast. Je steekt op de gelijmde plaatsen stukken oud papier en laat stevig onder druk drogen. De oppervlakteverdikking door het lint veroorzaakt moet helemaal weggedrukt worden in de pers.

Als je **versterkingshoeken** wil — uit linnen, leder, perkaline of kunstleder (pegga), dan moet je die aan de kartons lijmen en onder gewicht hard laten worden vóór je de kartons aan de linten lijmt (Bekijk aandachtig de tekening).

Van dezelfde stof, waar je deze hoeken uitgehaald hebt maak je ook de rug.

Heb je al opgemerkt, bij een oud en versleten boek, dat er in die rug **stijf papier** zit ? Welnu, wij snijden een reep papier die de lengte van het karton heeft en de breedte van de ronding van de rug. Opgepast ! Steeds alles eerst nauwkeurig met lat en winkelhaak tekenen en snijden met lat en mes (met een schaar kun je nooit recht snijden).

Dat strookje stijf papier (bristol, om de juiste naam te gebruiken) lijm je nu voorzichtig juist in het midden. Er niet **te veel** lijm op smeren, want die zou dan door het linnen dringen en dus vlekken veroorzaken. Boven en onder lijm je de omslag van het linnen, leder of perkaline alvast tegen het bristol. Zorg daarbij dat je geen lijm buiten het bristol brengt, want opzij moet het helemaal open blijven om over de kartons te kunnen schuiven. Dat gebeurt als de rug (die plat, onder druk gedroogd wordt) hard is. Opgepast, dit is een delikaat werk je ! Zover als de rug op het karton moet komen (op beide kartons dezelfde breedte !) lijm je het karton in (lijmpot !), schuif je de rug voorzichtig op zijn plaats en drukt dan stevig aan. Ook het strookje « omslag » moet je, daarna op dezelfde wijze behandelen ! Als alles stevig op zijn plaats en goed vast zit, flink tussen de pers aanschroeven (zodat de rug juist buiten de pers komt).

Als daarna alles goed droog is, hoef je enkel nog de buitenbekleding te plakken. Hiervoor kun je een stuk behangselpapier nemen of, wat sterker is, je koopt in een papierwinkel een mooi blad stevig sierpapier. Hieruit snijd je twee dezelfde stukken. (Opgelet! Draad of tekening van het papier in dezelfde richting nemen !) Je snijdt (met mes en lat) twee rechthoeken : deze moeten het linnen van de rug nog enkele millimeter bedekken en moeten ook een tweetal centimeter omslag voor de buitenkanten hebben.

Om overal mooi gelijk uitgesneden hoeken te hebben (als je met versterkingshoeken hebt gewerkt) moet je deze, aan de keerzijde, op hun juiste plaats overtekenen en je snijdt uit zoals de tekening het aangeeft. Dan pap je het papier in met koudlijm ; leg het juist op zijn plaats (rugbreedte overal gelijk), wrijf stevig met een zuivere lap aan, span stevig de omslagen om, druk goed aan en laat drogen onder druk. Daarna steek je achter het schutblad een stuk oude krant ; pap de kant in die tegen de kartons moet komen en doe voorzichtig het boek dicht. Weer laten drogen onder druk, tussen de pers als het kan En... ons boek is prachtig ingebonden !

Nog enkele aanmerkingen.

Steeds maar één bewerking tegelijk uitvoeren en onmiddellijk in de pers laten drogen. Deze pers moet het volledig boek « bedrukken ». Kan dit niet, dan moet je twee stevige plaatjes hebben, die iets groter zijn dan het boek. Deze worden tegen de buitenkanten van het boek gelegd en altijd mee in de pers gestoken.

Als je de onsierlijke gelijmde rugkant (daar waar je genaaid hebt) bedekt wilt hebben, kun je daar een reep opplakken, als je de rug hebt rondgeklopt.

Je hebt ook al gezien dat, bij mooie uitgaven, een sier lintje, in rood of wit bijvoorbeeld, even onder en boven het boek, binnen in de rug komt uitpiepen, niet waar ?

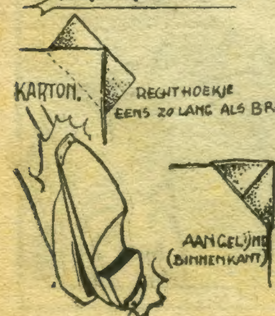
Als je zo'n lintje hebt kan je dit aanlijmen, nadat je boek van de drukker terug komt, en je de rug hebt rondgeklopt

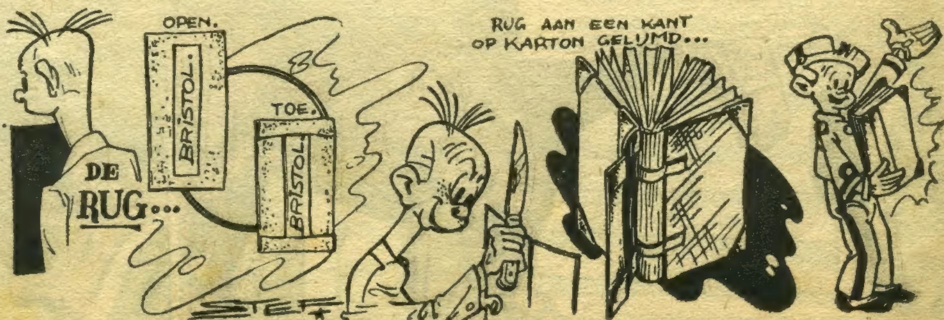
Over versieringen, als gouden filets, enz.... zal ik maar niet spreken. Maar als je stipt en ordelijk gedaan hebt, wat ik je hier zei, zal het een « prachtuitgave » worden !

Veel succes, hoor, en bewaar deze twee nummers over boekbinden, want... ik mag in **Robbedoes** niet om de maand opnieuw over boekbinden praten !

Met ROBBEDOES vooruit en vooraan !!

Je trouwe vriend.
SNUFFELTJE

Vickers Armstrong « Viscount 700 »

ALGEMENE OPMERKINGEN

De « Viscount » is een viermotorige laagdekker met intrekbaar onderstel. Als passagiersvliegtuig kan het geleverd worden met verschillende accommodaties. De helemaal metalen constructie wijkt niet noemenswaardig af van de klassieke bouwmethode. De inrichting en bouw van het toestel bevorderen een gemakkelijk onderhoud en laten een snelle revisie toe.

Het toestel is vooral bedoeld voor snelverkeer op lijnen van gemiddelde lengte. Het kan daar de huidige vliegtijden met minstens ⅓ of meer verminderen

INRICHTING

Drie uitvoeringen zijn mogelijk, en wel : Model 40, met plaats voor 40 passagiers, bemanning van drie koppen en een gastvrouw. De passagiers-kajuit bestaat uit twee salons. Het voorste biedt plaats aan 16 reizigers, het achterste aan 24. Tussen de beide salons vindt men de kombuis, waar warme en koude maaltijden, dranken, enz. kunnen klaargemaakt worden. In de rompstaart vindt men een toilet met stromend koud en warm water.

Model 40C, dat eveneens plaats biedt voor 40 inzittenden, doch waarbij... geen telegrafist aan boord is. De radio wordt dan bediend door de tweede piloot. De kombuis is naar voren verplaatst, en ook het toilet is meer naar het midden gekomen. De aldus gewonnen ruimte wordt als extra vrachtruim aangewend. Model 40C is dan ook bedoeld voor gebruikers, die een grotere hoeveelheid vracht- en reisgoed meenemen.

Model 53 is bedoeld voor gebruik op kortere, drukkere lijnen. Deze uitvoering biedt plaats aan 53 reizigers in één enkele kajuit, een bemanning van drie koppen en een gastvrouw. De kombuis is teruggebracht tot een z. g. buffet, waar enkel dranken en lichte maaltijden kunnen worden klaargemaakt. Dit buffet vindt men, evenals het toilet, achter in de romp.

In alle drie de uitvoeringen zijn de zitplaatsen zeer gemakkelijke zetels, in verschillende standen verplaatsbaar, voorzien van individuele verlichting, asbakje, bel voor de gastvrouw, enz.

De bestuurders-kajuit is, in principe, bij de drie uitvoeringen gelijk. Alleen bij model 40C, waar geen telegrafist aan boord is, bestaat er enig verschil, daar het hier de tweede piloot is, die de radio bedient.

Het instrumentarium is zeer compleet en bevat alle moderne vlieg- en motorinstrumenten. Het uitzicht vanuit deze kajuit is zeer goed.

VLIEGEIGENSCHAPPEN

De « Viscount » is zeer gemakkelijk te besturen en vertoont weinig verschil, vergeleken bij andere toestellen van zijn klasse, uitgerust met zuigermotoren. Het toestel kan gemakkelijk starten en klimmen op drie motoren, en blijft goed bestuurbaar zelfs met twee motoren aan dezelfde kant buiten werking.

MOTOREN

De vier motoren zijn Rolls Royce « Dart » schroef-straaleenheden. Ze ontwikkelen elk een vermogen van 1.400 PK., plus 150 Kgr. straal-stuwkracht. Elke motor is voorzien van een speciaal voor de « Viscount » ontworpen bestuurbare, vierbladige Rotol schroef, die eveneens in vaanstand en in negatieve stand geplaatst kan worden.

ONDERSTEL

De « Viscount » is voorzien van een neuswiel-onderstel. De drie benen zijn uitgerust met dubbele landingswielen, terwijl het neuswiel bestuurbaar is uitgevoerd. Dubbele remmen zijn gemonteerd. Geheel het onderstel is intrekbaar, waarbij het neuswiel in de romp, en de beide hoofdwielen in de middenste motorgondels verdwijnen.

TECHNISCHE INRICHTING

Deze is zeer compleet en bevat de laatste snufjes op gebied van ijsbestrijding, luchtverversing. enz., enz.

LANGE AFSTAND-VERSIE

De « Viscount 700 » kan ook geleverd worden in lange afstand-uitvoering en wel in alle besproken modellen (40, 40C en 53). Gezien de grotere voorraad aan brandstof verschillen bij deze uitvoering de prestaties, gewicht, enz. natuurlijk aanmerkelijk.

GEGEVENS

Afmetingen : Spanwijdte 28,65 m. Lengte 24,73 m. Hoogte 8,16 m. Vleugeloppervlakte 89,4 vierkante meter.

Gewicht : Leeggewicht 15.250 Kgr. (ongeveer). Totaal gewicht 21.772 Kgr.

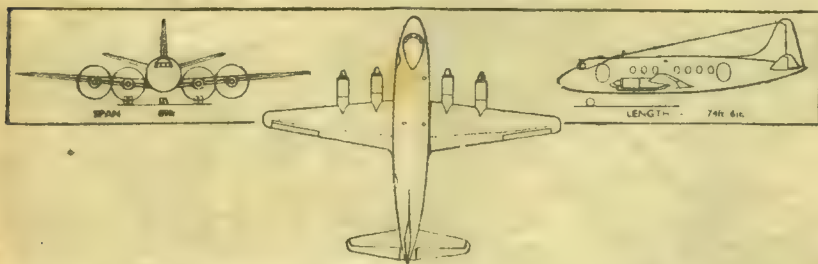
PRESTATIES

Maximum-snelheid : 497 Km.-u. op 6.000 m. Kruissnelheid : 415 Km.-u. Hoogtegrens : 9.000 m. Vliegbereik : 2.590 Km.

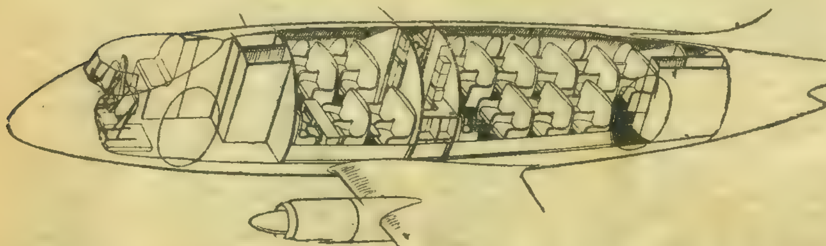
Om te besluiten is het misschien wel interessant, eens even enkele prijzen in verband met de « Viscount » te geven.

Vliegtuig zonder motoren : 14.700.000 fr. of 1.130.000 gulden. Vier motoren: 4.480.000 fr. of 344.000 gulden. Vier schroeven : 420.000 fr. of 32.000 gulden. Totaal : 19.600.000 fr. of 1.506.000 gulden.

Deze prijzen zijn berekend tegen 140 fr. voor één Engels pond en 13 fr. voor één gulden. Er is wel enig verschil in de prijzen, maar in ieder geval blijft het nog duur genoeg ! Geen sprake van dus om de « Viscount » als sportvliegtuig te gaan kopen ! Daarvoor blijft het « een beetje » te duur !

Maatschets voor de Vickers Armstrong « Viscount 700 ».

Deze doorsnee-tekening toont een der mogelijke uitvoeringen van de Viscount 700.

(Tekening Copyright Flight.)

Nieuws uit de luchtvaartwereld

De Republic XF-91, een jachtvliegtuig, volbracht met succes zijn eerste proefvlucht. Het toestel was nog niet uitgerust met zijn vier raket-motoren en vloog op GE J-47-straaleenheden.

Volgens een zegsman van de Amerikaanse luchtmacht, zouden 8 personen reeds met de X-1, een raketvliegtuig, de geluidssnelheid met meer dan 300 Km.-u. overschreden hebben.

« Canadian Pacific Airlines Ltd. » zal voor zijn luchtlijnen een aantal De Havilland « Comet » straal-transportvliegtuigen aanschaffen. De eerste twee toestellen, die afgeleverd worden in 1952-53, zullen plaats bieden aan 48 passagiers, en ingezet worden op de lijn Vancouver - Hong-Kong, een afstand van ongeveer 10.200 Km., met drie halten van een uur op 20 uren vlucht.

Volgens een Brits tijdschrift zouden de Russen zowat 100 transportvliegtuigen... per dag bouwen ! Er bestaat echter omtrent dit cijfer geen zekerheid.

De bekende Franse ontwerper, Henri Mignet, vader van de befaamde « Pou du Ciel », bevindt zich thans in Argentinië, waar hij nog steeds werkt aan een verbeterde uitgave van zijn machine.

VRAGENBUS

Kally 2181. — De gegevens van de Cierva Air Horse (Vierva W. 11) luiden : spanwijdte of totale breedte 29 m. Lengte 27 m. Hoogte 5,41 m. Leeggewicht 5505 Kgr. Totaal gewicht 7937 Kgr. Drie rotors van ieder 14,32 m. diameter. Geschatte prestaties : Maximum-snelheid 225 Km.-u. Kruissnelheid 187 Km.-u. Economische kruissnelheid 153 Km.-u. Stijgsnelheid 4,15 m. per sec. Hoogtegrens 7.100 m. Theoretische hoogtegrens 8530 m. Vliegbereik 530 Km. Vluchtduur 4,3 uur.

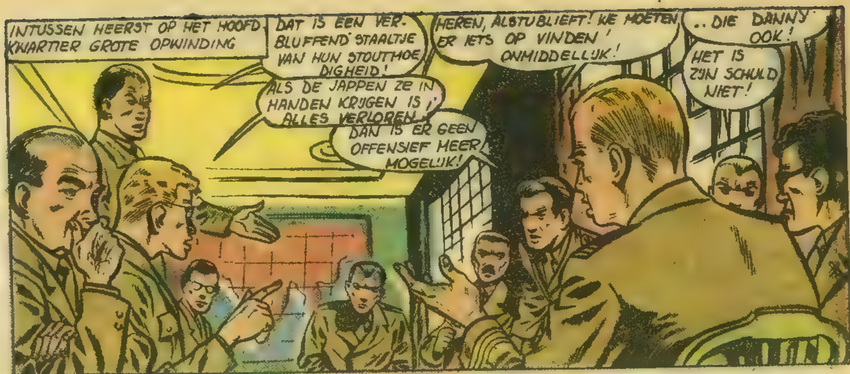
Pierre Costa, Godinne-sur-Meuse. — Het tijdschrift « Vliegwereld » is in België vertegenwoordigd door « Lutec », Lundenstraat 40, Deurne-C. Antwerpen. Sinds kort is het blad nu ook in de dagbladkiosken verkrijgbaar. De « Islo » te Berchem-Antwerpen bestaat niet meer.

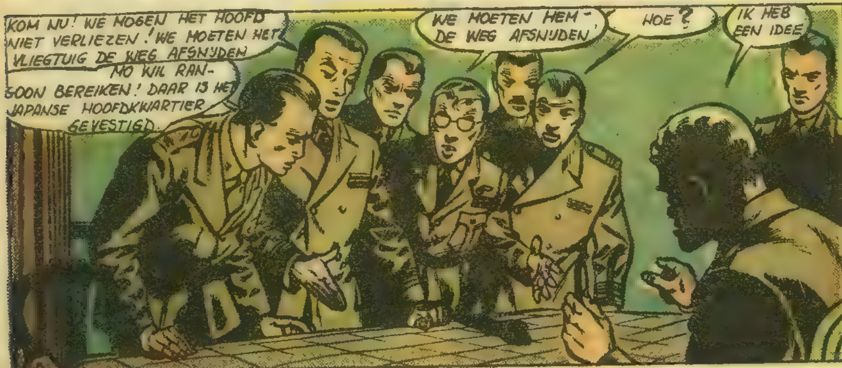
Vlieger BOB.

DE VLIEGENDE TIJGERS

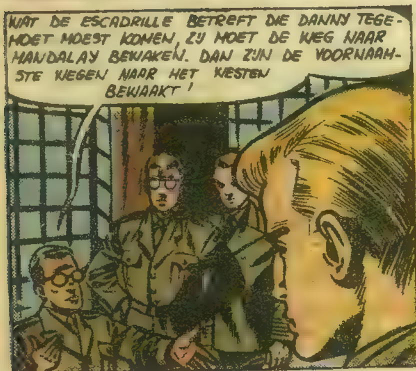

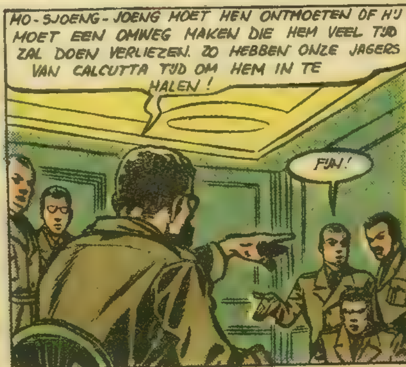
MO IS ER IN GESLAAGD ZICH VOOR BUCK DANNY TE LATEN DOORGAAN.
HIJ NEEMT PLAATS AAN BOORD VAN HET VLIEGTUIG

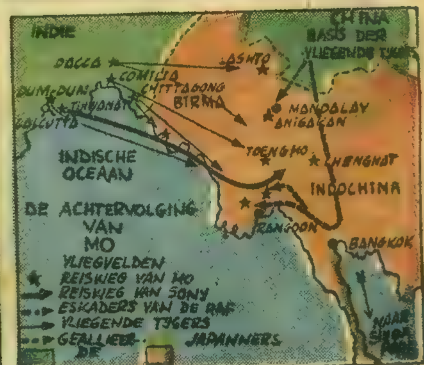

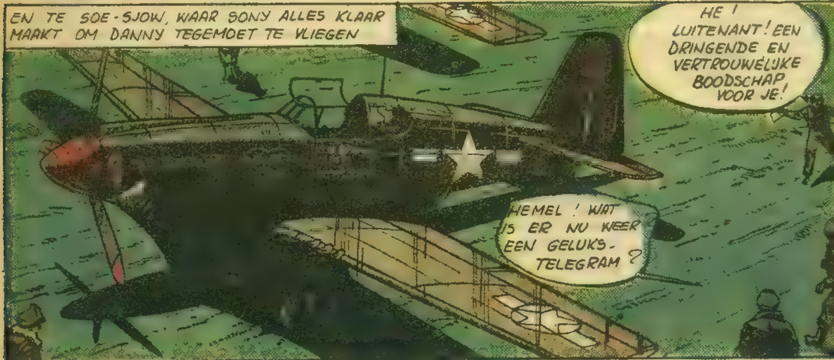

INTUSSEN OP HET VLIEGVELD...
KAN IK HIER EEN TOESTEL KRIJGEN?
NEEN! MAAR ER ZIJN MAATREGELEN GETROFFEN HET BESTE IS, DAT JE NAAR HET HOOFDKWARTIER GAAT.

HET BERICHT VAN CALCUTTA WORDT OPGEVANGEN DOOR DE "VLIEGENDE TIJGERS".
BERICHT VAN DE LEIDER AAN HET ESKADER... WIJ VERANDEREN VAN RICHTING. ONS OBJECTIEF WORDT NU DE VLIEGVELDEN VAN RANGOON
HE WAT GEBEURT ER?

EN TE SOE-SJOW, WAAR SONY ALLES KLAAR MAAKT OM DANNY TEGEMOET TE VLIEGEN
HE! LUITENANT! EEN DRINGENDE EN VERTROUWELIJKE BOODSCHAP VOOR JE!
HEMEL! WAT IS ER NU WEER EEN GELUKS-TELEGRAM?

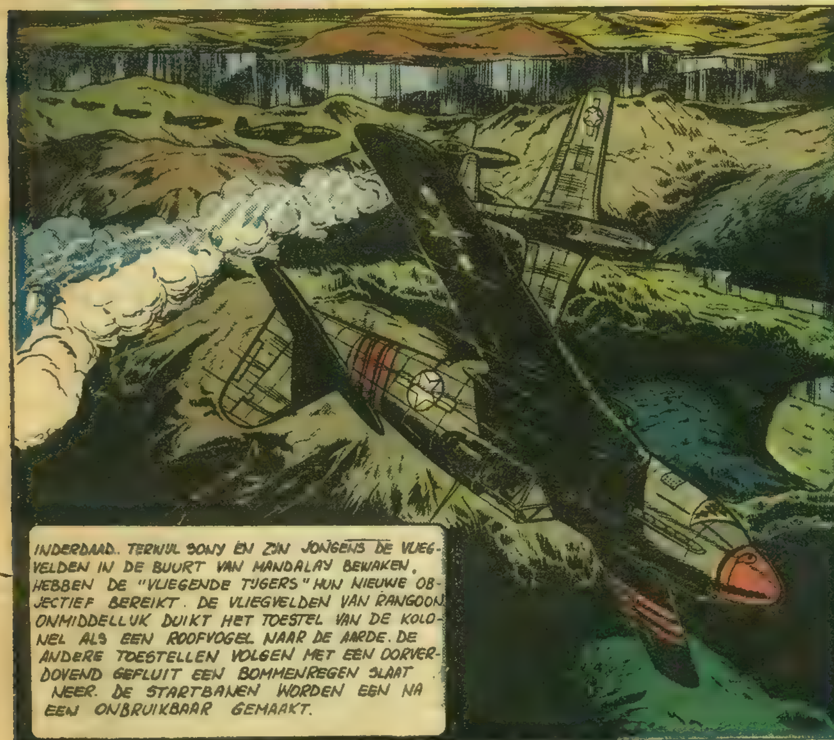

BEVEL EEN "BEAUFIGHTER" VAN HET ENGELSE LUCHTLEGER TE VERNIETIGEN. ZONDER HERKENNINGSTEKEN. IN DE BUURT VAN MANDALAY... ZICH VERZEKEREN VAN DE ALGEHELE VERNIETIGING VAN HET VLIEGTUIG EN DE INZITTENDEN. DROMMELS!

ONDERTUSSEN
NU BEN IK VEILIG! IK BEN IN DE JAPANSE ZONE! DE BELOOFDE ESCORTE KAN NIET VER AF ZIJN IK ZAL ZE OPROEPEN, EN DAN KAN IK ME EVEN MET MISS HOLMES BEZIG HOUDEN!

MAAR IN HET RUIM
NOG ALTIJD GEEN WOORD VAN BUCK! DAT IS ABNORMAAL.. IK MOET TRACHTEN GEBRUIK TE MAKEN VAN DE LUISTERPOST!

HALLO! HALLO! NR 12 VRAAGT RANGOON. ALLES IN ORDE... ZET KOERS NAAR RANGOON... ZEND ESCORTE...

RANGOON AAN NR 12.. PRACHTIG. ONMOGELIJK HIER TE LANDEN! GEVAAR!!

INDERDAAD.. TERWIJL SONY EN ZIJN JONGENS DE VLIEGVELDEN IN DE BUURT VAN MANDALAY BEWAKEN, HEBBEN DE "VLIEGENDE TIJGERS" HUN NIEUWE OBJECTIEF BEREIKT. DE VLIEGVELDEN VAN RANGOON. ONMIDDELLIJK DUIKT HET TOESTEL VAN DE KOLONEL ALS EEN ROOFVOGEL NAAR DE AARDE. DE ANDERE TOESTELLEN VOLGEN MET EEN OORVERDOVEND GEFLUIT EEN BOMMENREGEN SLAAT NEER. DE STARTBANEN WORDEN EEN NA EEN ONBRUIKBAAR GEMAAKT.

OPGEPAST! OPGEPAST! ANDERE VIJANDELIJKE FORMATIES BEVINDEN ZICH ACHTER JE EN IN DE BUURT VAN MANDALAY! ZET KOERS NAAR TOENG-HO EN SJENG-MAI.. ZENDEN ESCORTE HERKENNINGSTEKEN

DAT IS ERGER! DANNY HEEFT ZEKER ALARM GEMAAKT... NU KRIJG IK NOG GEEN TIJD OM DIE VERPLEEGSTER ONSCHADELIJK TE MAKEN!

Nee, het gaat hier niet over marmotten of ons aller vriend P. K. Deze laatste kan vijf kwartier in een uur slapen, verder op alle uren van de dag, in alle houdingen, behalve staande, waarin de Indianen hem weer de baas zijn. Hij heeft ons al verklapt, dat, mocht hij ooit oud worden en een eigen huisje bouwen, dat « Kwabber-rust » zal heten. Maar hier gaat het over... de tsetse-vlieg, die helemaal geen familie is van Piet.

Weten jullie, dat in Afrika hele landstreken ontvolkt zijn en wegkwijnen ? Het land is er vruchtbaar, de bodem bergt schatten, maar er is niemand meer om ervan te profiteren. Hoe komt dat ?

Er is maar één antwoord : die ellendige tsetse-vlieg !

Hoe komt het, dat er nog in zoveel negerdorpen van die verschrikkelijk vermagerde mensen rondlopen, die langzaam wegkwijnen, tot ze niet meer opstaan en sterven ?

Weer is het antwoord : de tsetse-vlieg !

Hoe komt het, dat alleen al in Kenia en de Soedan meer dan 16 millioen stuks vee verloren gingen ?

Nogmaals het ontstellende antwoord de tsetse-vlieg !

Door die verschrikkelijke vlieg is een gedeelte van Oeganda ontvolkt, nadat er in vijf jaar tijds 300.000 slachtoffers vielen ! Altijd weer de tsetse-vlieg.

Deze vijand nummer één van de negers en hun vee is niet groter dan ongeveer zeven millimeter. Tussen al het gekrioel var insecten en gonzende muskieten, valt hij op door iets langere vleugels dan gewoonlijk. Zijn slurf is even lang als zijn borststuk en bengelt als een angel aan de kop. Je kunt die griezelige vlieg doodslaan, er komen weer millioenen anderen voor in de plaats. Ze leggen larven (geen eitjes dus), iedere week of om de tien dagen.

Maar, hoor ik een slimme rakker vragen, wat hebben ze die vlieg een rare naam gegeven ! Tsetse-vlieg...

Ja, dat is eigenlijk een negerwoord en niets anders dan een nabootsing van het geluid, dat deze beestjes maken, als ze in zwerven komen opzetten.

Hoe gaat deze sluipmoordenaar te werk ? Zwart trekt deze heren aan. De zwarte negerhuid evengoed als bijvoorbeeld zwarte kleren. De vlieg valt bliksemsnel op haar slachtoffer en kiest voor haar steek de meest wondbare plek. Bij de negers tussen de schouderbladen op de rug. Ze boort haar vieze slurf door de huid en zuigt zich vol bloed, tot ze erbij neervalt. Het slachtoffer voelt zoiets als het steken van een mug en denkt er verder niet meer aan. Helaas, de gevolgen zijn veel erger ! De vlieg heeft bij haar slachtoffer een microbe achtergelaten, de trypanosome, de verwekker der gevreesde slaapziekte.

In 1890 werd deze ontdekt door de Franse onderzoeker Gustave Nepveu. Via de bloedbaan komt ze in de kleine hersenen en het zenuwstelsel. De lijder wil aldoor maar slapen, heeft de kracht niet meer om te eten. Hij vermagert vreselijk, verliest alle fut, om tenslotte de doodsslaap in te gaan. Dan heeft de tsetse-vlieg haar werk gedaan.

Een halve eeuw geleden stond men nog machteloos tegen deze verschrikkelijke vijand. De slachtoffers teerden weg na een of enkele jaren. Soms volgde de dood al na een half jaar.

Toen schoten de geleerden aan het werk. Engelsen, Italianen, Belgen, Fransen en Duitsers sloegen de handen in elkaar om deze plaag te bestrijden. In het begin werd enkel met de microscoop gevochten. Men wist toen nog niet, of de gevreesde vlieg enkel bacillendrager was, of die zelf « fabriceerde ». Dat diende eerst geweten, om dan middelen te zoeken, om tegen de plaag te keer te gaan.

In 1909 ontdekte een Duitse geleerde, dat in de ingewandjes van de vlieg talrijke trypanosomen leefden.

Herhaalde proeven en onderzoekingen bewezen de juistheid daarvan. Daarmee had men de vijand « gelokaliseerd ». De koloniale medische wetenschap ging toen aan het zoeken om de besmetting van mens en dier te niet te kunnen doen. Op twee fronten tegelijk werd de strijd aangevat. De vermenigvuldiging van de vlieg moest worden tegengegaan en de reeds aangetaste zieken dienden geholpen.

Op het eerste front verliep de strijd betrekkelijk schitterend. De negerdorpen moesten ontbost worden. Inderdaad verschuilen de larven van de tsetse-vlieg zich voornamelijk in het struikgewas. Ze kunnen namelijk niet tegen al te grote hitte tijdens de 33 dagen, dat ze van larve vlieg worden. Als de larve blootgesteld wordt aan een temperatuur van 35°, is ze er geweest. En gelukkig kan men dit werkje de Afrikaanse zon laten opknappen ! Zo verdween de tsetse-vlieg uit hele streken. Om de zieken te helpen stond men voor moeilijker problemen. Er diende een afdoend geneesmiddel gevonden en... de zieken moesten zich laten verzorgen. Zo namen de gezondheids-ambtenaren krasse maatregelen om de zieken geen kans te geven, voor de dokters op de vlucht te slaan en zich in het oerwoud te verbergen. De gevangenis kwam er zelfs aan te pas.

De ziekte kent verschillende stadia (stadium : tijdsverloop). Is men er gauw bij, dan kan de patiënt nog gered worden. Is eenmaal het centraal zenuwstelsel aangetast, dan is er weinig meer aan te doen.

Tijdens de oorlog slaagden Engelse en Belgische geleerden erin, twee geneesmiddelen samen te stellen, die in een tiental dagen de getroffenen in lichte graad kunnen genezen. Een prachtig resultaat, als men bedenkt, dat dit eerst maanden duurde. Voor de beesten vonden de Engelsen al een geheel afdoend middel. Die kunnen thans tegen slaapziekte worden ingespoten.

Zo wordt de strijd tegen deze gevreesde ziekte hardnekkig verder gestreden en bestaat de kans, dat Afrika zowel voor mens als voor dier binnenkort geheel van deze plaag verlost is En dat alles is te danken aan een verbeten, maar vaak onbekende werk der vorsende bacteriënjagers. Een eresaluut voor deze helden der wetenschap !

SNUFFELTJE.

HUP ROBBEDOES

EEN DODE IN HUIS !...

— Ik vind het fijn, meneer Frank, dat u de termen van basket-ball leert. Maar aan namen alléén hebben we maar weinig! Kunt u daar niet wat uitleg bij geven ?...

Dat is onze goeie Michiel en ik merk aanstonds, dat hij uit naam van alle rakkers spreekt.

— Dat is juist mijn bedoeling, Michiel ! Als ik je enkel maar sporttermen leer en die verder niet verklaar, heb je er niets aan. Ik zal ze niet alleen verklaren, maar ook aanschouwelijk onderricht geven:

» Jullie zijn de spelers en ik of scheidsrechter of jullie verzorger. Je zult eens zien, hoe gauw we de regels van dit mooie spel door en door kennen.

» Beginnen we met de bal zelf... Laten we hem eerst maar eens dood gaan ! Straks is hij weer springlevend, hoor, en danst hij tussen jullie in. Hieronder geef ik de ZEVEN GEVALLEN, DAT DE BAL ALS DOOD BESCHOUWD WORDT, dat wil zeggen, dat hij niet gespeeld mag worden.

FRANK.

de bal is dood, als...

ER GENET IS.

...EEN VRIJE WORP GEMIST WORDT NA TECHNISCHE FOUT OF DUBBELE FOUT.

NADAT DE EERSTE VRIJE WORP VAN EEN SERIE VAN TWEE GENOMEN IS.

...BIJ FOUT OF SCHENDING (VIOLATIE)

... DE SCHEIDSRECHTER FLUIT.

...HET EINDE VAN HALF-TIME OF EEN VERLENGING GEFLOTEN IS.

... DE BAL VAST ZIT: OP DE STEUNEN VAN HET NET.

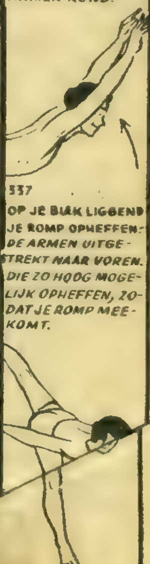
Wij beginnen de dag...

317

JONGLEREN MET AFWISSELEND BUIGEN EN STREKKEN DER ARMEN - BENEN IN SPREIDSTAND DE BALLASTBAL MET DE ENE HAND LOODRECHT OMHOOGSTOTEN EN MET GESTREKTE HAND OPVANGEN DAARNA DEZELFDE BEWEGING ANDERSOM

527

LOPEN MET VASTGEHOUDEN ENKELS.- NEERHURKEN, JE ENKELS VASTPAKKEN EN ZO DE KAMER ROND.

337

OP JE BUIK LIGGEND JE ROMP OPHEFFEN: DE ARMEN UITGESTREKT NAAR VOREN. DIE ZO HOOG MOGELIJK OPHEFFEN, ZODAT JE ROMP MEEKOMT.

69

JE ROMP BUIGEN MET EEN BEEN ACHTERWAARTS GESTREKT:- HANDEN HORIZONTAAL GESTREKT HOUDEN. HET BEEN, WAAROP JE STEUNT, MAG NIET BEWEGEN!

Van oermensen en oerossen

Al dagen trok de horde door een barre, troosteloze streek. Daarop volgde moerassig terrein, dat zich ook weer uitstrekte tot achter de horizon.

Ze waren nu al tien keer tien vingers onderweg. De honger had op een verschrikkelijke manier hun rangen gedund. Grijsaards en zieken waren allen achtergebleven en zeker dood De kinderen stierven als vliegen. Dam, het opperhoofd, wiens gezag door allen aanvaard werd, omdat hij de sterkste en de slimste tegelijk was, keek telkens angstig loerend om, waar hij de horde voorging.

Nog vijf keer de vingers van één hand en... van heel de stam zou geen mens meer over zijn ! Wat had hij nu nog voor volk ? Hoogstens vijf keer de vingers van beide handen ! Hieronder nog tien vrouwen, nog minder kinderen... De jongste krijgers hadden al minstens dertig keer de bomen groen zien worden...

Zo begreep Dam, dat er voedsel gevonden moest worden. Hij richtte zich met vragend gegrom tot Gur, die naast hem marcheerde en trommelde met zijn vuisten op zijn borst. Zij kaken maakten de beweging van « eten ».

Deze streek, zo geheel anders dan de bossen waarin zij plachten te jagen, bracht Dam helemaal van de wijs. In dit moerassig gebied liet zijn jachtinstinct hem in de streek. Zo was het natuurlijk, dat hij zich tot Gur keerde, die hier als verkenner reeds geweest was.

Tegelijk gaf hij het sein tot stoppen en wachtte af.

Gur wist aller ogen op hem gericht. Ze verwachtten hun heil van hem en dat deed zijn boezem zwellen. In zijn dikke hersenschors drong het traag door, dat hij nu de gelijke was van Dam !

Hij loerde in het water van het moeras naast hem en zag er traag een enorme vis zwemmen. Hij reeg hem handig aan zijn speer en wierp het nog spartelende beest op de oever.

Een rauw geroep begroette de buit. Als gieren vielen ze op de vis aan, die toch ook leefde even als hun jachtdieren en dus ook hun leven kon voeden. Ze spietsten nog verscheiden van die vissen en... voor het eerst in hun leven waren deze jagers ook vissers! Gur zelf, die de eerste vis gespietst had, at er niet van. De koorts brandde in zijn bloed. Hij voelde een afschuwelijk-stekende pijn in de arm, waarin eens een reuzen-lynx zijn klauwen in gezet had en die nooit helemaal genezen was.

Het bloed bonsde door zijn aders. Hij wankelde op zijn onwillige benen. Hij begreep echter — zij het maar zwak — dat hij doorzetten moest ! Hij had de stam te leiden naar de vette jachtvelden, die hij reeds gevonden en aanschouwd had ! Dat was zijn plicht. Hij tenslotte had leider en stam met dwingend gebaar van zijn duim dit avontuur ingedreven...

Met rauwe vis versterkte zich de horde nu. Ze aten, tot ze niet meer konden. Dam liet zijn volk twee volle dagen blijven, tot het witte vissenvlees hem zelf tegenstond en hij weer de bloedige, stevige kost van de jachtbuit verlangde.

Daarmee was de horde opnieuw op weg. Dam en Gur waren nog steeds de leiders.

Het ergste leed bleek geleden.

Ze konden nu overal legeren en doodden zoveel jachtbuit, dat ze er ruim van leven konden. Het was echter maar klein wild : everzwijnen en herten...

De vrouwen en zelfs sommige krijgers wilden blijven, omdat het leven hier gemakkelijk leek. De oudsten van de stam echter oordeelden, dat deze jacht-

buit spoedig uitgeput zou raken of zich verplaatsen zou. Dan zou het weer hongerlijden zijn.

Groot wild moest er zijn ! Bisons, oerossen en buffels ! Een jacht, waar alle krijgers van de stam voor nodig waren. Als ze een van die exemplaren hadden neergelegd, had het volk voor dagen en dagen vlees !... Nog even volhouden en ze zouden er zijn.

Nog drie zonnen ver, had Gur uitgeduid. Daar zouden ze dan naar hartelust kunnen jagen en eten.

Eindelijk bereikten ze het doel van hun tocht. Ze belandden op de rotsige oever van een tamelijk brede stroom met helder water.

De rotsen, met diepe holen, hingen tot meters over de stroom.

Aan de overkant van het water strekte zich eindeloos een groene vlakte uit, een onmetelijk weiland. Trots wees Gur naar de ontelbare zwarte stippen : grazende oerossen en buffels ! Allen gromden van voldoening en begeerte.

Allereerst, waar zouden ze hier huizen ? Als vanzelfsprekend trokken ze de grotten in, waaruit ze een menigte kleinere wilde dieren opjoegen. Het waren vooral poema's en hyena's.

Met een welgemikte slag van zijn silex-bijl doodde Dam een reuzenexemplaar van een poema. Zijn uitgehongerde krijgers vielen er onmiddellijk op aan en scheurden het dier uit elkaar, terwijl ze de lillende brokken vlees gulzig verslonden.

Maar nog waren er krijgers die honger hadden. Nog waren er vrouwen die met hongerige maag de horde volgden.

Ook Dam had nog geen wild aangeraakt. Hij wou het uithouden tot iedereen kon eten, tot niemand het stukje van zijn metgezellen zou benijden.

In de hitte van de jacht vergat hij soms de knagende honger, maar daarna voelde hij weer, hoe zijn maag als een spons werd samengetrokken.

Plotseling zag hij een reusachtige schaduw over de vlakte stormen. Een vooruitgestoken hoofd en twee enorme horens. Hij begreep dat het een buffel was. En Dam dacht aan de vrouwen die honger leden...

Hij stiet een hese kreet uit en riep een paar van de sterkste krijgers. Vastberaden zetten ze de buffel achterna. Deze bleef staan, stak zijn hoekige kop in de lucht, snoof luidruchtig en keerde zich met een ruk om.

Voor de eerste keer kreeg hij die kleine, vreemde wezens te zien die op hun achterpoten over de vlakte draafden. Hij zag hoe ze afkwamen op hem, voor wie ieder dier op de vlucht sloeg.

Hij zette zijn voorpoten uiteen, stak zijn horens vooruit, wachtte een ogenblik en stormde toen recht op zijn vijanden af. De vlakte dreunde onder zijn hoefslag.

Dam en zijn makkers hadden stilgehouden. Vooraan stond Dam, de leider, met de bijl in de greep van zijn twee behaarde vuisten. Achter hem stonden in waaiervorm de anderen.

Vlugger dan ze verwacht hadden was het razende dier hen genaderd. Toen kwam de schok. Een flits en Dams bijl plofte neer tussen de twee horens. Op hetzelfde ogenblik voelde de buffel zijn flanken trillen, vol ontelbare wonden. Dams makkers hadden toegeslagen.

Met een geweldige ruk schudde de buffel zijn kolossaal lichaam. Dam snoof het zweet van het dampende dier. Weer boog het zijn kop. De man sprong achteruit, net op tijd, want reeds gingen twee horens de lucht in. Hij begreep dat hij het dier geen tijd mocht laten voor een nieuwe beweging. Hij hakte in de bloedige groeve tussen de horens. Rhythmisch gingen zijn armen op en neer. De buffel wankelde en plofte op de bodem.

De stam had van op afstand de strijd gevolgd. In de hongerige ogen had een vreemde vlam geflikkerd.

Pas was het dier bezweken of heel de horde wierp zich op het lillende, warme lichaam. Het werd een wriemelend kluwen van uitgelaten mensen.

Toen kwam de rust. De lome lichamen vielen in slaap. En de nacht viel over een vermoeide en voldane horde.

Alleen Gur kon de slaap niet vatten. De koorts had hem in haar greep en hij lag op zijn blarenbed te woelen.

Gur had het koud. Hoe hij zich ook draaide of keerde, zijn ledematen waren als verstijfd. En nu juist had niemand er aan gedacht vuur te maken. Gur hield het niet langer uit. Hij zou hout en gras halen en een groot vuur aanleggen. Een groot vuur dat hem helemaal zou doorwarmen.

Gur keek om zich heen. Iedereen lag te slapen, de eerste weldoende slaap sinds lange tijd. En Gur trok de nacht in.

Na een tijdje was hij bij het bosje waar ze voor 't eerst de buffel gezien hadden. Hij bukte zich en zocht naar afgebroken takken. Maar plots een zwarte schaduw, een sprong en een schreeuw die akelig de rust van de nacht uiteenscheurde. Een hyena, aangelokt door de geur van het heerlijke vlees, had zijn klauw uitgeslagen naar Gur. Even ging Gurs zieke arm de hoogte in, als een brok dor hout. Hij wou zich verdedigen, maar een ogenblik daarna was het roofdier verdwenen. Gurs arm was afgerukt. Uit een gapende schouderwonde gutste het bloed. Gur huilde de horde wakker.

De kreet wekte heel de horde. Er werd vuur gemaakt en Dam zag de gapende schouderwonde bij Gur. Steenblokken werden in het vuur gloeiend gemaakt en daarmee brandde men de vreselijke wonde dicht.

Dagen en dagen zweefde Gur tussen leven en dood. Een der vrouwen verzorgde hem. Af en toe verscheen ook Dam in de grot en wierp de zieke dan een stevige jachtbrok toe. Zo kwam Gur ook dit weer te boven.

Het was feest voor heel de horde, toen Gur weer voor de eerste keer uit zijn grot strompelde en in de zon verdere genezing zocht. Hij gromde van genoegen en trok daarbij de dikke bovenlip van het tandvlees af, waarin de felle tanden blikkerden. Dat was zoveel als een glimlach !

Acht manen daarna was Gur met Dam weer de leider van de horde, al had hij maar één arm meer. Hij was de gelijke van de aanvoerder, die zijn raad inwon bij alle gewichtige aangelegenheden...

Toen ook daar het wild uitgeput raakte, trok heel de horde weer verder, op zoek naar nieuwe jachtvelden...

P. W.

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en -datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr te betalen.) De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij n krantenverkoper kunnen aanschaffen vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 27 April tot einde Juni :

VOOR NEDERLAND : Fl. 2.50.

VOOR BELGIE : Fr. 40.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621 59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentiedienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.

Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen worden als knolletjes beschouwd.

Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint, mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk ». Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».

Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.

Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.

Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.

Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

De Meimaand nadert en in de natuur is alles vol jong leven. Piet Kwabbernoot, die voor zijn « hoofdgewas » wonderen van deze lente verwachtte, ziet voor de zoveelste maal zich in zijn verwachtingen teleurgesteld. Hij wacht vergeefs op « kiemend dons ». Treurig ruist de lentewind door zijn acht sprieten, die wuiven als treurwilgen op een kerkhof...

Maar al is Pasen al een tijdje achter de rug, toch wil ik hier nog een godsdienstig knolletje planten, dat onze aandacht verdient.

KEN MAYNARD uit *Dendermonde* heeft zich in het lijden van de Verlosser verdiept en verwoordt zijn ontroering met een ietsje teveel aan literatuur en een ietsje te weinig aan zielkundig aanvoelen, waarin hij anders zo sterk is !

GETHSEMANI

In de hoge cypressen en olijfbomen ruist melancholisch de zoele zeewind. In de verte donkert Jeruzalem, gekroond met tinnen en torens onder een besterrelde hemel. Over de wijngaarden werpt het maanlicht een blauwe schijn en plonst in de zilverende Cedron-beek. De aarde wacht in spanning...

Op de schuine helling, die voert naar Gethsemani schuiven moede stappen... De Nazarener met zijn leerlingen ! De angstige stilte drukt zwaar op de Apostelen. Achteraan fluistert een stem...

De witte tuinmuur duistert weg tegen de donkere achtergrond. Tussen de wuivende populieren en palmwaaiers spreekt een volle, sonore mannenstem tot de Apostelen. Hoger klimt Hij. De witte, rijzige gestalte schemert weg tussen het gordijn van zwarte stammen.

Eindelijk is Hij boven. Met een zucht valt Hij op de knieën en bidt.

Het maanlicht, dat tussen de bomen sijpelt, valt op zijn mat-bleek gelaat. Duidelijk ziet Hij voor Zich de bitterheid van het lijden... De ongerechtigheid der wereld paradeert voorbij. De wulpsheid der paleizen lacht Hem honend in 't gelaat. Afgunstige Farizeërs en onderkruipers bespieden hem met woedend-nijdige blikken... Gekromde neuzen en afzwaaiende zweetdoeken... Geldduivels met schuwe blikken grijpen met grauwe lange vingers in hun geld...

In een krampachtig gebaar van afschuw wendt Hij het hoofd af en valt neer op de zware rots. De natuur tenminste biedt Hem hulp aan, waar de mensen, ja, Zijn vrienden, Hem alle hulp weigeren en zelfs geen uur met Hem kunnen waken...

Doch het goddelijke overwint de menselijke zwakheid. « Het uur is gekomen, dat de Mensenzoon wordt overgeleverd. » Aan de voet van de heuvel klimmen grommende stemmen. Het staal der zwaarden glimt ros in de schijn der dievenlantaarnen. Aan de ingang sluipt de gluiperige Judas. De rijzige gestalte staat op en daalt naar beneden.

KEN MAYNARD uit *Dendermonde*.

WATERRAT uit *Battel* probeert 't met een opstelknol. Een vlot schetsje dat echter ook erg aan de buitenkant van het geval blijft.

FRITS

Als je de hoek van de straat omdraait, loop je bots op een huizeke. 't Staat er zo klein en vernepen, feitelijk een sta-in-de-weg voor 't verkeer.

Het huisje van Frits, een oude snorrebaard van in de zeventig. Gewoonlijk zit hij op een houtblok bij het vuur. Grove lijnen doorploegen z'n gezicht. De diepliggende ogen staren altijd dromend in de verte en een zware snor hangt onder de spitse neus.

De dunne lippen zijn opeengeperst en vormen bijna één lijn met een diep litteken, dat schuin op z'n getaande wang ligt. Je moet weten, Frits heeft nog meegevochten in '14-'18, en dat houdt hij nog over van de Uhlanen, beweert hij fier.

's Avonds gaan we dikwijls naar Frits. Hij kan zo schoon vertellen over « zijn » oorlog ! Toen vochten ze nog met messen, ginds aan de IJzer.

Als Frits vertelt, leeft hij op bij de herinnering aan die « goede, oude

tijd », zoals hij dikwijls philosophisch beweert. En dan strijkt hij soms peinzend door z'n dunne haren en staart weer dromend naar een donkere hoek in de keuken.

WATERRAT uit *Battel.*

Uit *Leuven* komt *ROBIN HOOD 29.140* aandragen met een knolletje, dat de kleineren onder onze rakkers zeker zullen waarderen ! Maar... zou ieder van jullie niet zoiets kunnen schrijven ?...

DE BELONING

Kleine Jan zit stil op zijn stoel. Hij is helemaal alleen thuis.

Moeder is boodschappen doen. Voordat ze ging, had ze gezegd, dat Janneman braaf moest zijn.

Nu, Jan wàs braaf ! Er lagen appels in de kast. Maar hij heeft er nog geen gekaapt !

Moeder komt binnen. Ze vraagt :

— Ben je braaf geweest ?

Jantje antwoordt :

— Ja, moeder.

— Wel, zegt moeder, dan heb je wat verdiend. Wat wil je ?

Jantje antwoordt :

— M...m...a...g i...ik... e...eens... st...stout zijn, m...moe...der ?

Jullie weten wel waarom, hé, beste rakkertjes ?

ROBIN HOOD 29.140 uit *Leuven.*

DE GEMASKERDE WREKER uit *Zaventem* knolt dramatischer gebeurtenissen. *Kleine Bever 29.480* krijgt tegelijk een eervolle vermelding voor zijn tekenknol. Is die echter wel eigen werk ?...

ZO STERFT EEN KAPITEIN

De « Mary » voer met volle stoom op de « Normandy » in en scheurde de flank van 't passagiersschip open. De schok was geweldig. Aan dek heerste een geweldige paniek. Het water stroomde met geweld het schip binnen. De vuren onder de ketels doofden in wolken stoom.

Kapitein Harvey stond op de commandobrug en riep :

— Hoofdmachinist Loeks ?

— Kapitein ?...

— Hoe staat het beneden ?

— Alles is overstroomd, het vuur doofde en de machines stopten...

— Luitenant Ockleford, riep weer de kapitein.

— Ja, kapitein ?

— Doodt iedere man, die voor de vrouwen in de reddingsboten stapt !

Allen zwegen en werden rustig. De passagiers voelden, dat deze kapitein een man was !

Harvey bleef bevelen en leiding geven. Op een zeker ogenblik riep hij :

— Redt Clément !

Clément was de scheepsjongen, 'n kind nog...

Twintig minuten later zonk de stomer. Kapitein Harvey stond nog recht op de commandobrug. Hij maakte geen beweging of zei geen woord. Hij zonk met zijn schip in de afgrond. In de onheilspellende avondschemering zagen de geredden zijn donkere gestalte de zee ingaan...

DE GEMASKERDE WREKER 29.481 uit Zaventem.

Een knollentuin zonder P. K.-knol is wel niet denkbaar ! Deze keer mag dan een jongere rakker aan de beurt komen. *WITTE AREND* uit *Herentals* heeft de geschiedenis van Robbedoes zelf. Zijn knolletje doet Snuffel denken aan de toorn van P. K., die geen antwoord wist op de vraag van Sjarel : « Wat is nijdiger dan een nijdige hond ? »... Twee nijdige honden natuurlijk ! Nu, en nog nijdiger dan twee kwade honden is onze P. K., als hij kwaad is !

ALS P. K. ANTWOORDT !...

— Wat scheelt Snuffeltje eigenlijk toch ? vroeg Robbedoes aan P. K. Hij kijkt tegenwoordig zo kwaad naar jou.

— Wat hem scheelt, antwoordde onze achthaar, o, da's simpel !...

» Eerst is hij kwaad geworden op Sjarel en toen op mij omdat ik niet kwaad was op Sjarel. En nu is hij kwaad, omdat ik kwaad op hem ben. Omdat hij kwaad was, omdat ik niet kwaad was, omdat hij kwaad was op Sjarel. Begrijp je ?...

WITTE AREND uit *Herentals.*

We zullen het voor deze keer hierbij laten. In het dichterknollenperk geven we een eervolle vermelding voor het eigen en vertaalde werk van *Bambi 29.775* uit *Wuppertal.* De vertaling is niet helemaal juist, Yvonne. Verder biedt *Gene Autry* uit *Vreren* maar liefst vier dichtknolletjes als « eigen werk » aan, die dit helemaal niet zijn. Snuffel heeft bij een vorige gelegenheid al twijfel uitgesproken. Weet Jos dan niet dat er wachters zijn om alle pikwegknol-planters aan de schandpaal te nagelen ?... *Pietje Pech 25.450* uit *Brugge* schrijft letterlijk : « Ik zie in « Robbedoes » Nr. 518 van 2 Maart een gedicht staan van Gene Autry 29.730 uit Vreren, getiteld « Kastanjes ». Dit versje staat echter ook bekend als « In Mei » en is van Jacqueline van der Waals (1868-1922, Nederlandse dichteres) ! Dit, tussen haakjes, is bestemd voor G. Autry, die nu wel verstomd zal staan over het feit dat zijn dichterlijke inspiratie hetzelfde heeft neergepend als deze dichteres !... » En Pietje wordt sarcastisch, als hij vervolgt : « Onze vriend heeft waarschijnlijk niet goed opgelet bij de eerste regel. In de oorspronkelijke tekst staat : « Het is een *heldere* dag in Mei »... Ik vind het schandalig en tevens kleinerend voor G. Autry zelf. Ik hoop, dat hij in het vervolg beter zal opletten en... andermans werk eerbiedigen ! »... Daar is geen woord Frans bij !

Tom X uit *Neheim* krijgt een eervolle vermelding voor zijn raadsels. *Peter Pan* bedankt voor de uitbundige groeten uit de schoolvilla !

Wat de tekenknollen betreft : *Buffalo Bill* uit *Hasselt, Baden Powell 28.818* uit *Mechelen* en *Red Ryder 30.090* uit *Hakendover* knolden in kleuren of op lijntjespapier ! *Tarzan 27.294* uit *Erps-Kwerps* is nu op de goede weg (drie knolletjes, al stukken beter dan vorig werk, maar nog niet volmaakt !), *Bud Costello 30.117* uit *Antwerpen-Dam* verdient een eervolle vermelding voor zijn tekenknol. Opstelknollen mag je op gewoon papier en met gewone inkt schrijven, Marcel ! Ook verdienen een eervolle vermelding: *Witte Arend* uit *Antwerpen* en *Red Ryder* uit *St. Amandsberg.*

Daar komt Sjarel ons knollenveld opstuiven en drijft ons naar het hek. Tot volgende week, rakkers ! Doe je best ! Een hartelijke tuinmansgroet aan alle plantlustigen van Sjarel en Piet en van jullie opperplanter,

SNUFFEL.

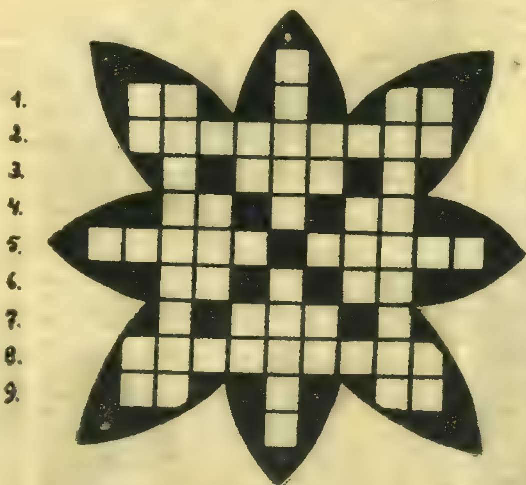
Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Vorm van eten. - Chinese lengtemaat. — 2: Clown. — 3 : Inwoner uit Ierland. — 4 : Afkorting van Anno orbis. - Slede. — 5 : Overtreding der goddelijke of kerkelijke wet. - Afgod. — 6 : Voorzetsel. - Lengtemaat. — 7 : Honigdrank. — 8 : Smokkelwaar. — 9 : Geluid van de ezel. - Voorzetsel.

VERTIKAAL

1 : Uitroep van smart. - Muzieknoot. — 2 : Vergiftige spin. — 3 : Lyrisch gedicht. — 4 : Muzieknoot. - Muzieknoot. — 5 : Gezamelijke horens van herten, reebokken, enzovoort. - Soort nachthagedis der tropische gewesten. — 6 : Deel van orde. - Landbouwwerktuig. — 7 : Vaarwel. — 8 : Stersteen, tot agaat verkiezelde varenstam. — 9 : Muziektoon. - Bepalend lidwoord.

OPLOSSING VAN ONS VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Edik. — 2 : Gloeilamp. — 3 : Plutocraat. — 4 : Boelers. — 5 : Liter.
Vertikaal. — 1 : El. — 2 : Do. — 3 : Iep. — 4 : Kil. — 5 : Lub. — 6 : Atol. — 7 : Moei. — 8 : Opcit. — 9 : Ree. — 10 : Arr. — 11 : As.

De
Leeuw
van
Vlaanderen
naar het beroemde werk
van H.CONSCIENCE
Platen van WIK
scenario van P DURBIN

MAAR BREYDEL GING KORDAAT VOOR ZIJN BOEZEMVRIEND STAAN.
EN ONZE HOED, MEESTER? EN BRUGGE?..
IK WIL NIET DAT ONZE VADERSTAD ONNODIG VERWOEST ZOU WORDEN!
MEESTER! DE FRANSE WAPENBODE DRINGT AAN OP EEN SPOEDIGE BESLISSING.

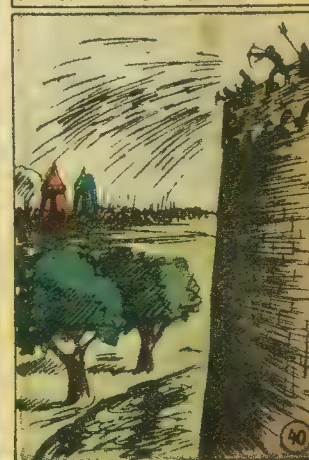

GEEFT UW HEER MEESTER ONS EEN VRIJGELEIDE?
HIJ GEEFT VRIJGELEIDE VOLGENS KRIJGSGEBRUIK EN OP ZIJN TROUW.

LAAT DE EGGE OPHALEN. KOM, SCHILDKNAAP, VERGEZEL ME OP MIJN DROEVIGE TOCHT.
IK VOLG U, MEESTER!
DAT ZOIETS ME MOEST OVERKOMEN! MIJN VADERSTAD OVERLEVEREN ZONDER DE MINSTE TEGENSTAND!

WEINIGE OGENBLIKKEN LATER NADERT DE CONINCK HET OPGEHEVEN HOOFD DE CHATILLON
OM NUTTELOOS BLOEDVERGIETEN TE VOORKOMEN HEBBEN WIJ BESLOTEN DE STAD OVER TE GEVEN. MAAR OP DRIE VOORWAARDEN: ER MAG GEEN NIEUWE BELASTING WORDEN GEHEVEN OM DE KOSTEN DER INTREDE VAN DE FRANSE KONING TE DEKKEN, DE WETHOUDERS HOETEN UIT HUN AMBT ONTZET WORDEN EN DE POORTERS DIE ZICH TEGEN DE VIJAND VERZET HEBBEN MOGEN NIET VERVOLGD WORDEN.
HOE DURFT GIJ VAN VOORWAARDEN SPREKEN, VERMETELE SNOEVER?

OP EEN TEKEN VAN MIJN HAND WORDT UW STAD TOT GRUIS VERBRIJZELD! DE STORMTUIGEN STAAN KLAAR!
EER HET ZOVER KOMT ZULLEN DE LIJKEN VAN UW MANSCHAPPEN DE GRACHTEN VAN ONZE STAD VULLEN, MIJNHEER DE CHÂTILLON.

BEGIN DADELIJK DE BELEGERING, MANNEN! DEZE LAAT HIER HEEFT EEN LESJE NODIG.
HET NUTTELOOS VERGOTEN BLOED KOME OVER U!

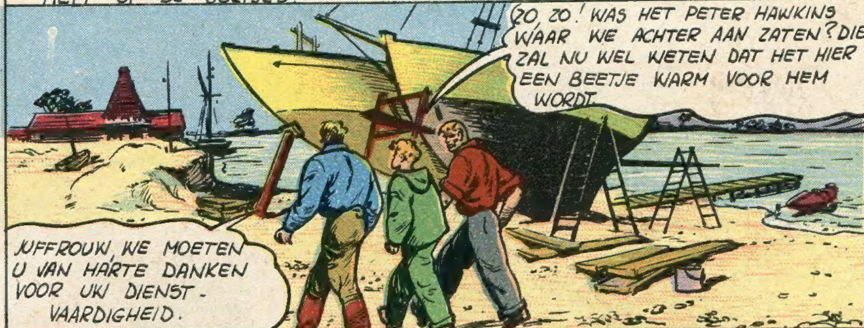

TERWIJL DE EERSTE STENEN BINNEN DE VESTING VALLEN SCHIETEN DE BRUGGELINGEN EEN WOLK VAN PIJLEN OP DE FRANSEN AF
40

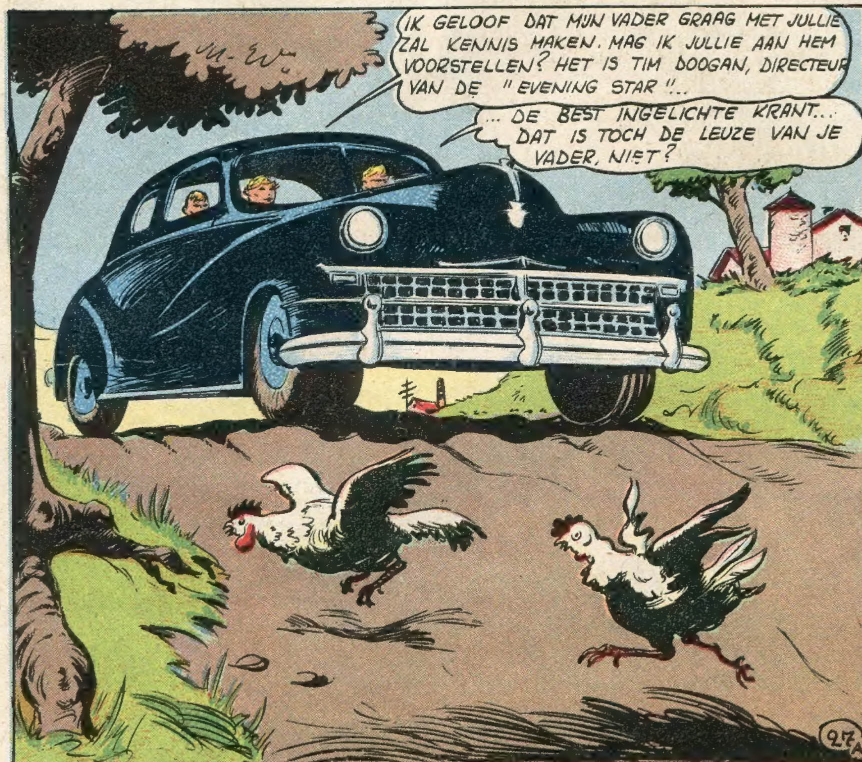
de BLAUWE SPERWER

door Sirius

Peter Hawkins die achtervolgd werd door Erik en Larsen is ontsnapt aan boord van een onderzeeër. Onze vrienden komen terug aan wal met het jonge meisje dat hen vergezeld heeft.

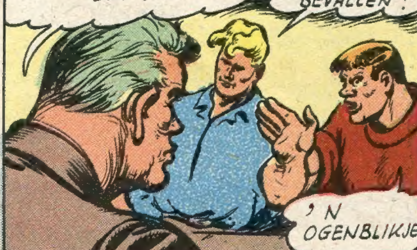
Onbekende Horizonten Tegemoet

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
JAN KORDAAT HEEFT ZICH VAN EEN MITRAILLETTE MEESTER GEMAAKT EN LIGT OP HET DAK DER HUT WAARIN DE TWEE MANNEN VERDWENEN ZIJN.

DROMMELS!
?

WAAR HEB JE MIJN MITRAILLETTE WEER VERSTOPT? IK VIND ZE NERGENS!
BEN JE GEK! IK HEB HET DING NIET AANGERAAKT. ZE LAG BIJ DE MIJNE!

IK BEN NA JOU HIER BINNEN-GEKOMEN EN HEB MIJN WAPEN NAAST...?!?
DROMMELS! ZE IS ER NIET MEER.

HIER!

NEEN! DAAR NIET! HIER! OP HET DAK! ZIE JE ZE NU? KOMT, VRIENDJES, STEEKT MAAR NETJES JE HANDEN OMHOOG!

JULLIE HEBBEN DE GROETEN VAN PROFES-SOR BOLS! HE! JEFKE! KOM EENS HIER! BRENG ALLE WAPENS MEE!

EVEN LATER.
JULLIE TWEEEN, HIER BINNEN! EN BRAAF WEZEN, HOOR!

IK HEB DE ANDERE WAPENS VERNIELD EN HEB AL DE MUNITIE MEEGEBRACHT...
GOED, JEFKE! WE GAAN TERUG NAAR DE "VAT-FENH-LING".

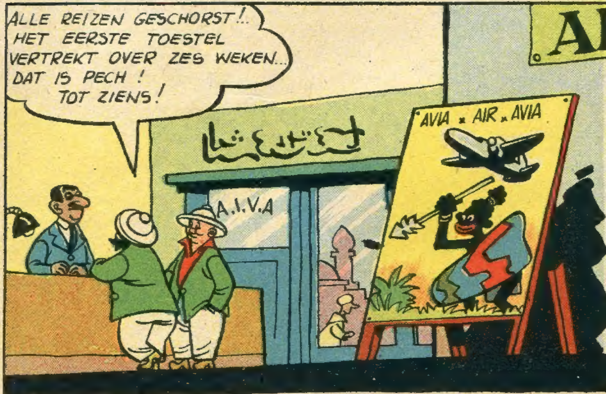

DE TWEE HEERSCHAPPEN BLIJVEN IN DE HUT ACHTER...
ZE HEBBEN ONS TE PAKKEN! HE! WACHT EENS! WE HEBBEN NOG EEN KANS!
MUNITIONS

LAAT DIE TWEE LOMPERIKEN MAAR LOPEN! DAT ARME JONGETJE HEEFT EEN GROTE EN WAARSCHIJNLIJK DE LAATSTE DOMME STREEK VAN ZIJN LEVEN BEGAAN! HAHAHA!

de BAARD en de KALE

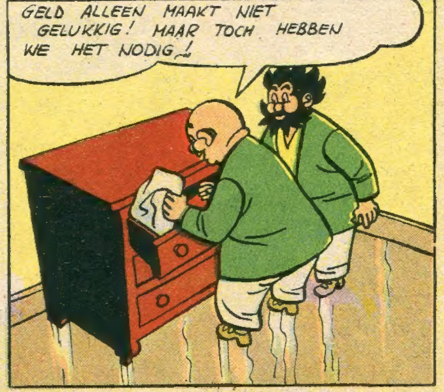

BADEN-POWELL

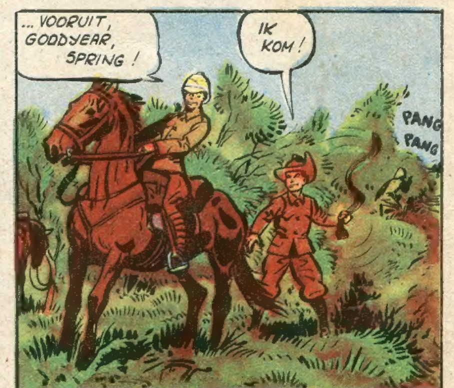

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.